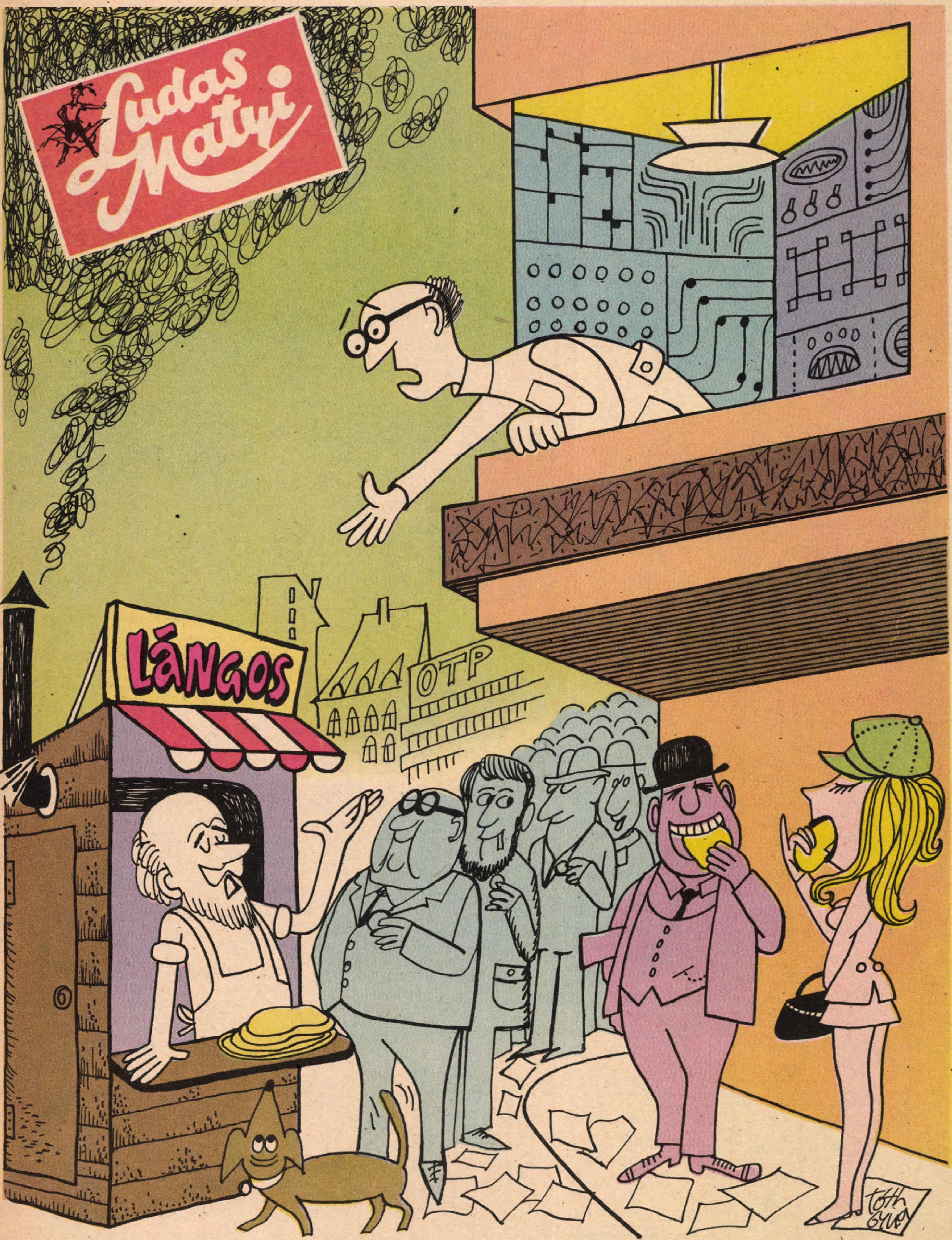
XXV. évfolyam, 25. szám

Ára: 1,80 Ft

1969. június 19.

– *Professzor úr, nem jön vissza a számítógépekhez?*
– *Nem, fiam. Itt jobban megtalálom a számításaimat...*

Tóth Gyula rajza

KEDVES LUDAS!

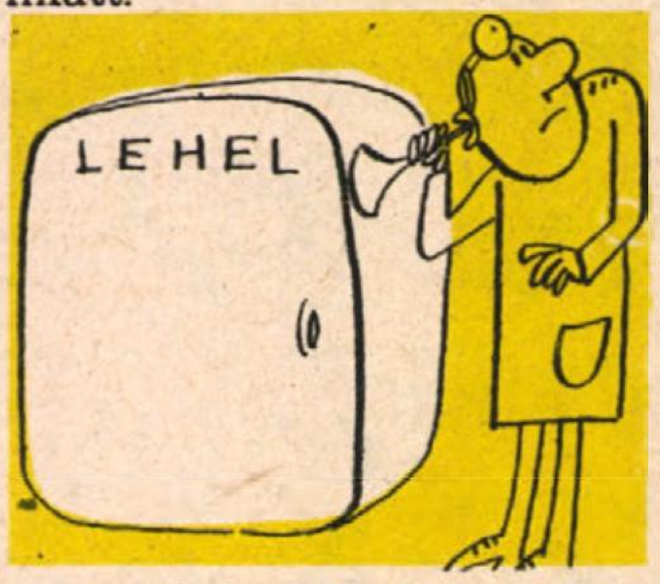
AGREGÁT

Záborszky Lehelke két hónap óta rossz. Nem hűt, hanem fűt. Az olvasó nyilván sejti, hogy Lehelke nem gyerek, hanem fridzsider. Tavaly ősszel hozta a gólya Jászberényből, Záborszky Attilának, a Bartók Béla út 39-be. Eleinte tisztességesen viselkedett, de a meleg idő beálltával megbokrosodott és most melegít. Az illetékes Gelka szerviz (I., Krisztina körút 25.) szerelője azt mondta, hogy Lehelkének súlyos szervi baja van: rossz az agregátja. Csak egy agregát-átültetés segíthet rajta, de nincs agregát. A donor, a Jászberényi Hűtőgépgyár nem szállított pótagregátot. Arra a kérdésre, hogy mikor lesz, csak annyit mondott:

— Azt a jóisten tudja...

Idáig egy szabvány-szerviz-panaszról van szó. Nem is terhelném vele az olvasót. De ennek kapcsán egy érdekes felfedezést tettem. Nem a jóistenhez, hanem a szerviz vezetőjéhez fordultam. Kiss Béla udvarias részvéttel mondta:

— Sajnos, csak a mi területünkön, több mint száz gép áll az agregát hibája miatt.

— Tudomásom szerint van egy rendelet, amely előírja, hogy a tizenöt napnál tovább tartó garanciális javításoknál a szerviz köteles csere-készüléket adni — mondtam.

— Rendelet van!Seregép nincs — jelentette ki a szerviz vezetője, és a Gelka központi vevőszolgálatához küldött. Itt egy kedves női hang helyreigazított:

— A jelen esetben a rendelkezés nem érvényes. Csak március 31 után vásárolt hűtőszekrényekre vonatkozik.

— Ha a panaszos gépét április másodikán vette volna, most kapna egy csere hűtőgépet? — kérdeztem.

— Elvben igen, de sajnos, a gyakorlatban nem, mert egyetlen cserekészülékünk sincsen — mondta a hölgy, majd hozzátette: — Amikor a tévében hallottam a rendeletet, kirázott a hideg, mert tudtam, hogy ebből még nagy botrányok lesznek.

Ehhez sokat hozzátenni már a Gelka központ műszaki igazgatója sem tudott, de megígérte, hogy hamarosan hozzákezdenek a rendelet végrehajtásához.

Két nap múlva telefonon közölte, hogy van már agregát és a panaszolt hűtőszekrényt máris javítják.

Cserekészülék ezután sincs. Csak rendelet.

Ő. F.

BUKTATÓ

A Margitsziget bejáratánál régebben lánckordon választotta el a járdát az úttesttől. A kordon egy részét megszüntették, leszedték. De továbbra is ott maradtak a járdaszélen azok a rögzítővasak, amelyekhez a lánctartó oszlopokat erősítették hajdan. Ezekben az aszfaltból kiálló vasdarabkákban a gyanútlan járókelő számtalanszor megbotlik. A napokban, egy szigeti sétám alkalmával, pár perc alatt négy férfit is láttam, aki nagyot botlott bennük.

Az ötödik pedig én magam voltam; kis híján múlt, hogy orra nem buktam egy ilyen vas miatt én is.

Kérdem tisztelettel: nem lehetne sürgősen eltüntetni onnan őket, még mielőtt valami komolyabb sérülést nem okoznak valakinek?

A. A.
Budapest

RÓZSAECET

Nagy tál fejessaláta került minap az asztalomra. Friss volt, zsenge, üdezöld. És illatos, mint egy bokor bazsarózsa. De szó szerint!

Kutatni kezdtem, honnan ez a fura íz? A saláta, a cukor, de még a víz is kifogástalan alibit igazolt, kellő módon bizonyítani tudta vétlenségét az ügyben. A gyanú így hát az ecetre terelődött, „aki" még csak nem is tagadhatta bűnösségét: dőlt belőle az émelyítően édeskés illat, ami, ugyebár, legkevésbé sem jellemző egy savanyításhoz használandó folyadékra.

A bizonyítékok súlya alatt megtört vádlottat előzetes letartóztatásba helyeztem az éléskamra egyik polcán, két uborkásüveg közé. A bűnvádi feljelentést pedig ez úton teszem meg ellene a Kereskedelmi Minőségellenőrző Intézethez.

A vádlott adatai: 10%-os ecet, frissen bontott literes üvegben, gyártotta az Országos Szeszipari Vállalat, a dátumbélyegző tanúsága szerint 1969. május 9-én.

Szigorú, de igazságos ítéletet kérek! Javaslom, kötelezzék a Szeszipari Vállalatot, hogy ezt a termékét a jövőben — a vásárlóközönség jobb tájékoztatása érdekében — r ó z s a e c e t néven hozza forgalomba.

Vagy ami még jobb lenne: egyáltalán ne hozza forgalomba.

Gyártson inkább helyette továbbra is e c e t í z ű ecetet.

(r. b.)

LEMONDÁSOM TÖRTÉNETE

Mikor a negyedik magvas értekezést is elolvastam a margitszigeti ásványvíz fluor tartalmának áldásos hatásáról a fogazatra, elindultam fluor tartalmú ásványvizet szerezni.

— Margitszigeti vizet kérek — mondtam az első üzletben.

A kiszolgáló végigmért.

— Nem tartunk vizet.

— Bocsánatot kérek.

A kiszolgáló nem felelt.

Na még megjártam jó néhány közértet, míg rájöttem, a dolog nem olyan egyszerű. Egyik-másik üzletbe érkezik ugyan minden szökőévben, rajtaütésszerűen, váratlanul ásványvíz, de azt abban a minutumbán elkapkodják a szerencsés pillanatban érkezők, a szemfülesek, a jól értesültek.

Ezután lesbe álltam, és ha feltűnt a vizes autó, utánavetettem magam. Természetesen eredménytelenül. Az autó gyorsabb volt, vagy üres üvegeket szállított.

Egy ízben, a Szent István körúton, négy üveg ásványvizet cipelő aggastyánra lettem figyelmes. Reszkető karokkal, féltően szorongatta kincsét, arcáról patakzott a veríték, de szemében büszke dac és beteljesedett boldogság lakozott. Ásványvíz van az ABC-ben!

Át akartam rohanni érte a túloldalra, de a Margit-híd pesti hídfőjénél nincs közlekedési rendőr. Mint a láva ömlik az autók megszakíthatatlan folyama. Csak az életuntak és a hősök kísérlik meg az átkelést. Kétszer is beléptem egy-egy hézagba, de csak életem legjobb ugrásával sikerült visszajutnom a starthelyre.

Ezalatt az ABC-ből kosárszámra cipelték az ásványvizet. Nem bírtam soká; a marcangoló vágy végül is legyűrte félelmemet: számos száguldó kocsit kicselezve átjutottam az ABC-be.

A krimihez szoktatott olvasó már tudja: későn.

A csatatér kiürült. Az egymásra dobált ládák, üvegcserepek és víztócsák között sírva fakadtam, mire odalépett a boltvezető: — Mondja, miért ragaszkodik annyira az ásványvízhez? Nézze mennyi más italunk van.

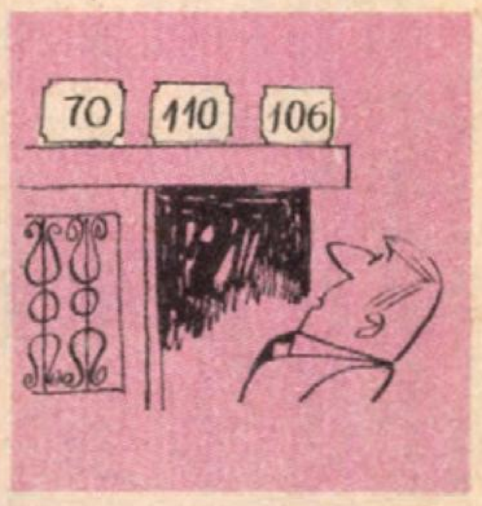
Körülnéztem. A fűszer- és csemegebolt 613 polcát, a világ minden részéből ide gyűjtött italokkal töltötték meg.

Igaza van, nincs más választásom: lemondtam a fluorról. Vesszenek a fogaim; kövidinkát iszom. Nem sokkal drágább, mint az ásványvíz és mindenütt megkapom.

Kőműves Imre

KEZDHETJÜK ELÖLRŐL

Nemrégiben megváltoztatták a házszámokat a XIX. kerületi Dobó Katica utcában. Ennek következtében — a szabályoknak megfelelően — valamennyiünknek újból be kellett jelentkeznünk a régi, de most már megváltozott számú lakóházunkba. Ezt még

csak kibírtuk volna. De a napokban — előttünk ismeretlen okokból — újból átszámozták a házakat. (A mi házszámunk pl. előbb 70 volt, aztán 110 lett, legújabban pedig 106.) Most kezdhetjük elölről az egész bejelentkezési cécót.

Vagy inkább várjunk vele, hátha két hét múlva harmadszorra is megváltoztatják a házszámokat?

Szőllősi Péter
Bp. XIX., Dobó Katica u. (jelenleg) 106.

ÍGÉRIK, ÍGÉRGETIK...

Évek óta kérjük a XIII. kerületi tanácstól, hogy kövezzék ki az utcánkat, mert mi még itt, a város szívében, ma is porban-sárban járunk. Két évvel ezelőtt az egyik oldalon a járdát kikövezték és ígérték, hogy még abban az évben (1967-ben!) az úttestet és a másik járdát is megcsinálják, azonban azóta is minden változatlan maradt.

Bp. XIII., Fáy köz lakói
(Negyven aláírás)

KASZABOLÓK

Igazán nem nagy ügy, de hadd említsem meg mégis: hosszú idő óta izgat az a rejtély, hogy miért nem szeretik a mi boltjainkban a szeletelőgépeket? Ahol van belőlük, ott is inkább kézzel vágja az eladó a sonkát és a felvágottat. És ha legalább szépen vágnák: vékonyan, egyenletesen, ízlésesen. De inkább csak kaszabolják, farigcsálják, ormótlan, vastag, idomtalan alakzatú szeletek kerülnek ki a késük alól.

Nem kell külön ecsetelnem, hogy mennyivel gusztusosabb a finoman, vékonyan vágott áru! (És mennyivel gazdaságosabb a felhasználása a háztartásban!)

Ismétlem, nem nagy ügy, de egy kicsit ez is hozzátartozik a kereskedelem kulturáltságához, amiről annyi szó esik napjainkban.

B. D.-né
Budapest

NEM MEGÍRNI VALÓ DOLGOK

Megkésve került a kezembe Magyar László könyve: Móra Ferenc élete. A könyv vége felé, a nagybeteg Móra utolsó életszakáról szólva azt olvashatjuk, hogy Móra Ferenc látogatóinak sokat beszélt betegségéről, Karlsbadról, ahová gyógyulni járt, operációjáról. A 199. oldalon ez áll:

„Egyszer megkérdezte valaki, miért nem írja meg ezeket az emlékeket?

— Nem megírni való dolgok ezek — legyintett szomorú mosollyal.

— Karinthy is milyen nagyszerű könyvet írt „Utazás a koponyám körül" címen agytumoráról.

Igazatok van — mondta másnap —, utóvégre az íróemberrel minden azért történik, hogy téma, anyag legyen belőle."

A szerzőt, úgy látszik, egyáltalán nem zavarta, hogy Móra 1934-ben halt meg, de Karinthy említett műve viszont csak 1937-ben jelent meg.

A Móra-életrajzot persze többen szerkesztették, lektorálták — nyilván különös szeretettel és figyelemmel, hiszen a **Móra Kiadó gondozásában** jelent meg.

V. A.

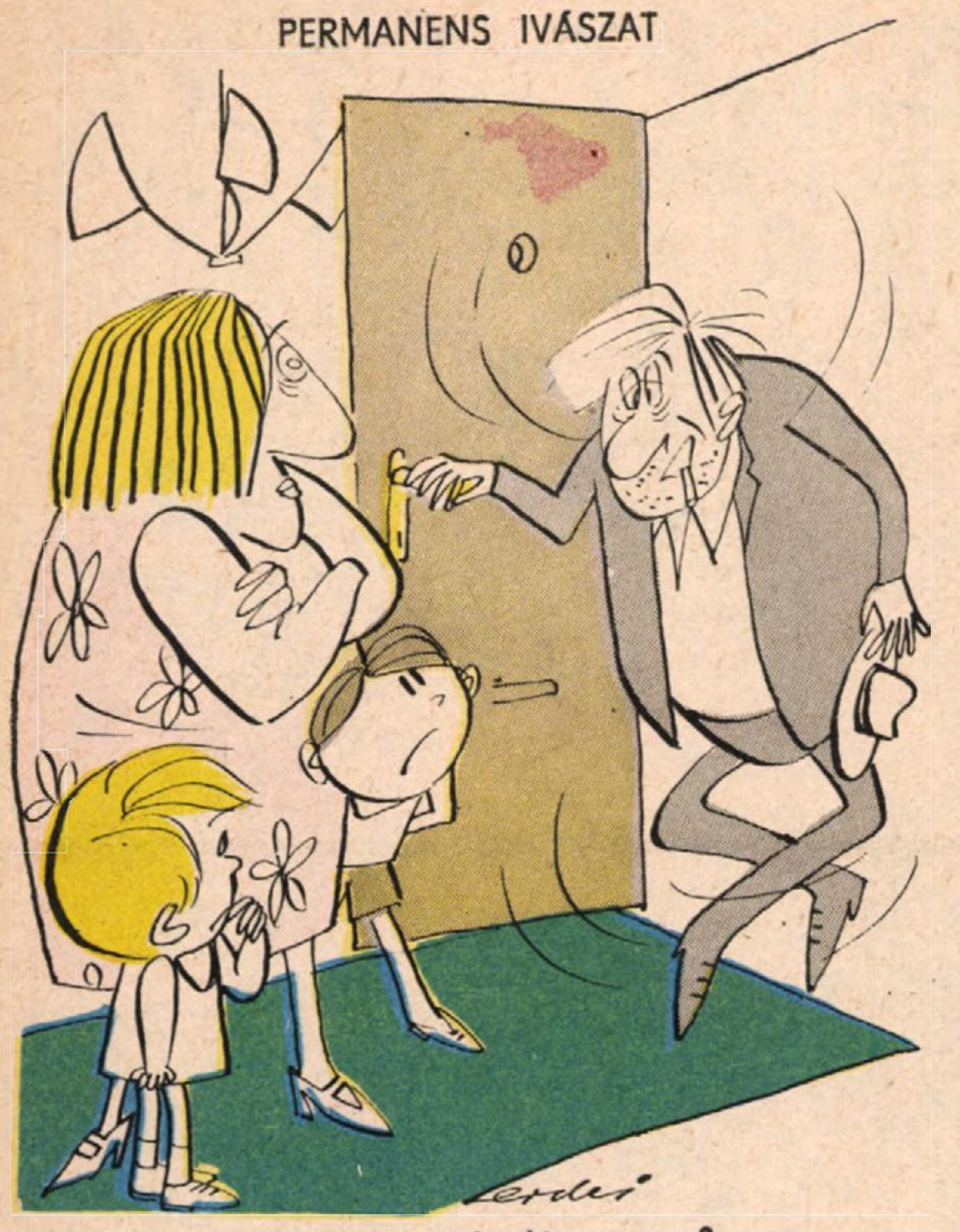
A CÍMZETT VÁLASZOL

„Várom a szerelőt" címmel közölte a lap Melkó Nándorné nyírlugosi olvasó panaszát. A Mátészalkai Vegyes Ktsz még a cikk megjelenése napján kiküldött egy szerelőt, aki a rég esedékes javítást elvégezte.

Az ügyben mulasztást elkövető dolgozókat figyelmeztetésben részesítették.

Czimbalmos István
a Szabolcs-Szatmár m. KISZÖV elnöke

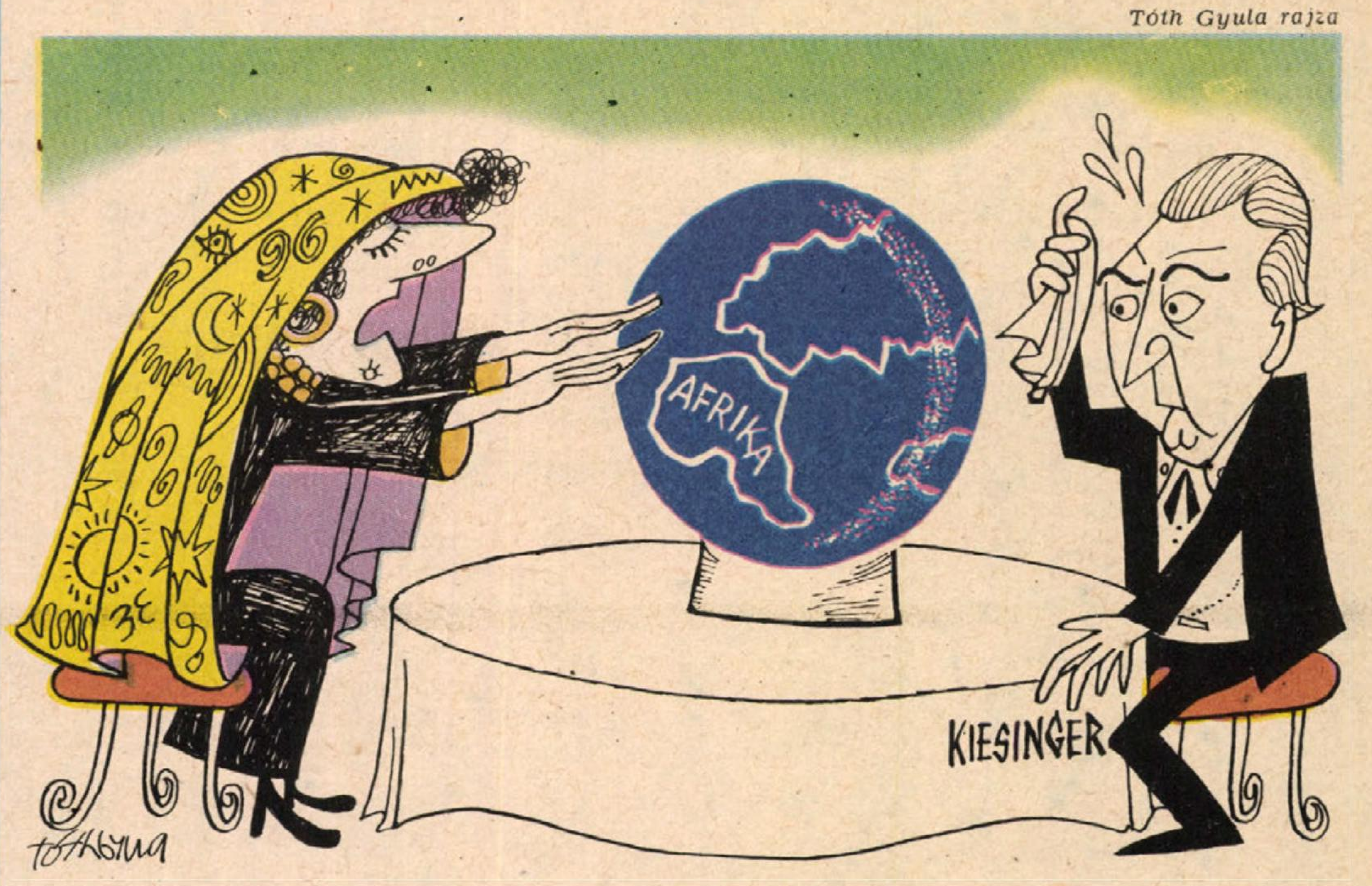
PERMANENS IVÁSZAT

– Mikor józanodsz már ki egyszer?
– Nem őrültem meg! Adsz te annyi zsebpénzt, hogy újra berúgjak?

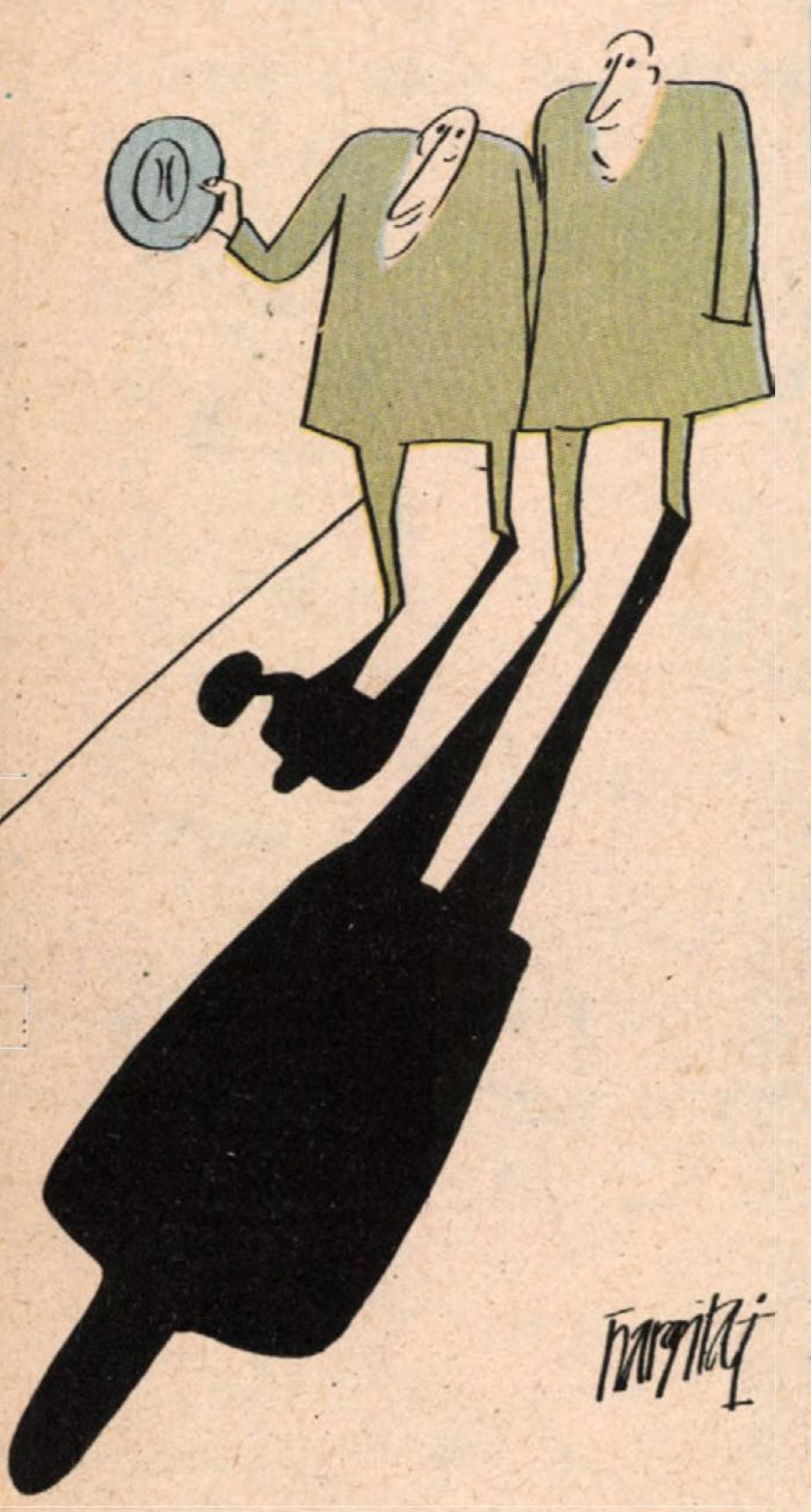
JÓSNŐNÉL

Tóth Gyula rajza

– Sok-sok országot látok... mind elismeri az NDK-t...

A NAGY EMBER

Univerzális KRAMEDLI

Amióta az eszemet tudom, álmaim netovábbja egy modern, igénytelen, de minden igényt kielégítő kramedli. Érthető, ha felfokozott érdeklődéssel olvastam az Egyesült Kramedli Művekről szóló ismertetést, amely „Az univerzális kramedli mindent tud" címmel jelent meg az egyik fővárosi napilapban. Idézem:

„Az Egyesült Kramedli Művek Közép-Európa egyik legmodernebb nagyüzeme, amely világszínvonalon állítja elő külföldön is rendkívül keresett termékét, az univerzális kramedlit. Az univerzális kramedli korszerű és hagyományos, könnyű és masszív, igénytelen és igényes, értékes és olcsó, s mindenek fölött: versenyképes. Mit tud az univerzális kramedli? Helyesebb ekként fogalmazni a kérdést: mit nem tud? Mert nincs olyan munka és tevékenység a háztartásban, amit ne lehetne elvégeztetni vele, ennélfogva nyugadtan leszögezhetjük: az univerzális kramedli mindent tud! Mos, vasal, süt, főz, ablakot tisztít, egeret fog, szöget ver a falba, kiporolja a rosszalkodó gyerek nadrágját és így tovább és így tovább, talán csak ő maga tudná befejezni a felsorolást.

Akinek van esze, de nincs univerzális kramedlije, az tüstént felpattan és meg sem áll az első kramedli szaküzletig, ahol kizárólag csak exportból visszamaradt univerzális kramedliket árusítanak!"

Ez igen — csettintettem a nyelvemmel. Sajnos, ma már nincsenek nyitva az üzletek, de a holnapi napot nem is felkeléssel, hanem egyenesen kramedli-vásárlással kezdem! Ezzel kinyitottam a másik fővárosi napilapot, ahol is a következő cím ütötte meg a szememet: „Miért használhatatlan az univerzális kramedli?" Heves szívdobogással kezdtem olvasni. Íme:

„Az Egyesült Kramedli Művek Közép-Európa egyik legkorszerűtlenebb üzeme, amely mélyen a világszínvonal alatt állítja elő sehol sem keresett termékét, az úgynevezett univerzális kramedlit. Nos, az univerzális kramedli ósdi és korszerűtlen, törékeny és ormótlan, bonyolult és primitív, drága és értéktelen, s mindenek fölött: versenyképtelen. Hogy mit tud az univerzális kramedli? Hát ami azt illeti, elképesztő dolgokra képes. Úgyszólván mindenre, ami egy háztartásban káros, kellemetlen és nem kívánatos. Szilvalekvárral keni be a rekamiét, kicsipkézi a szőnyeget, rátapos a macska farkára, eldugja a családfő papucsát és éjjelente nagyokat kurjongatva énekli, hogy aszonygya: Tölcsért csinálok a kezemből...

Egy bizonyos: akinek van esze, annak nincs univerzális kramedlije"

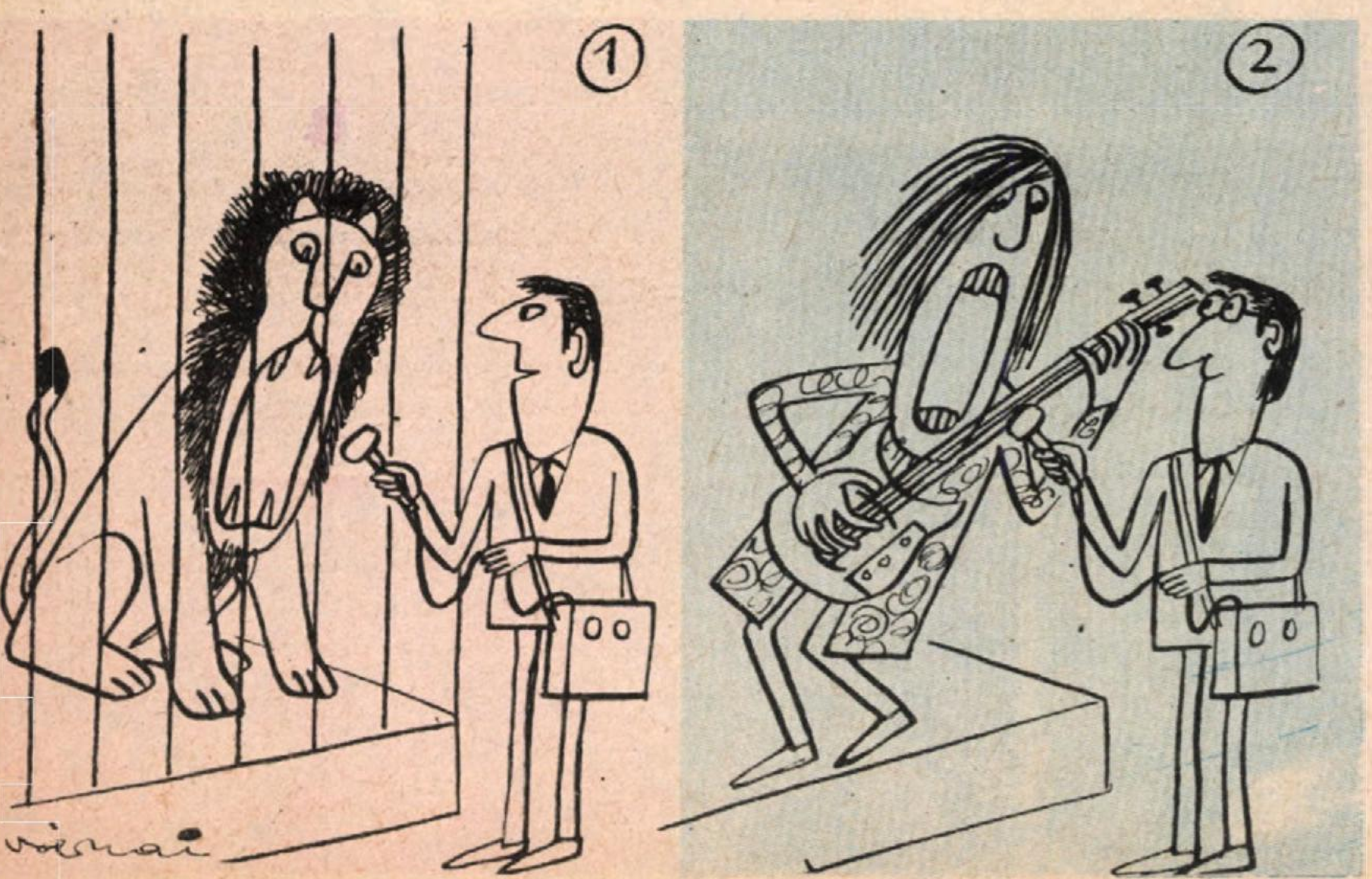
Mondanom sem kell, hogy álmatlanul töltöttem az éjszakát, s reggel nem az első kramedli-szaküzletbe siettem, hanem az Egyesült Kramedli Művek igazgatóját kerestem fel. Asztalára tettem a két fővárosi napilapot és nekiszegeztem a kérdést:

— Mit szól ehhez, igazgató elvtárs?

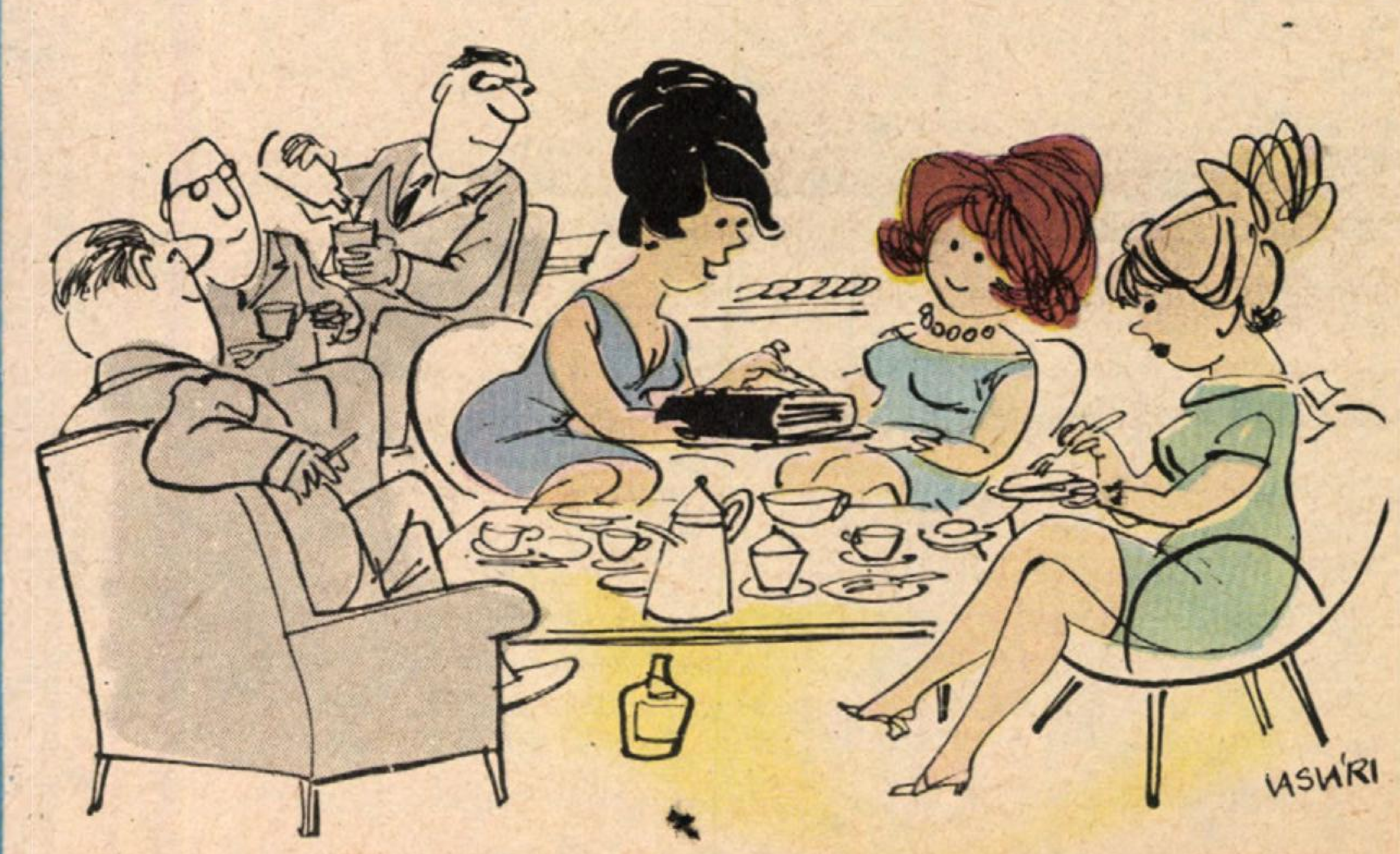
— Mit szólnék? Az egyik reklám, a másik bíráló cikk. Van ez így...

Böcz Sándor

TÉVÉ-RIPORT

NŐI DOLGOK

– Sajnos, drágám, elfelejtettem a receptjét...

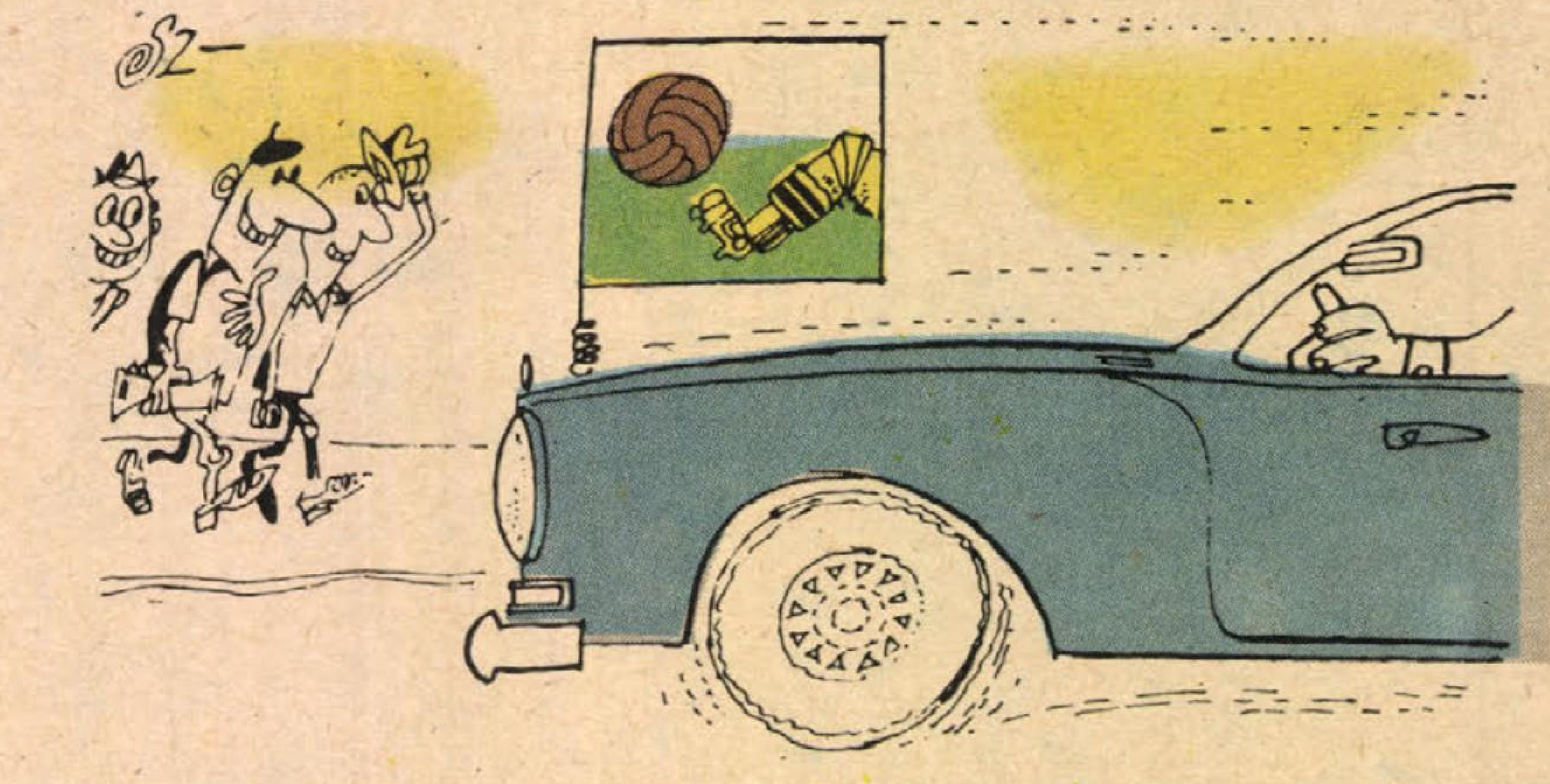
PUCCS UTÁN

CSERBENHAGYTA ÁLDOZATÁT

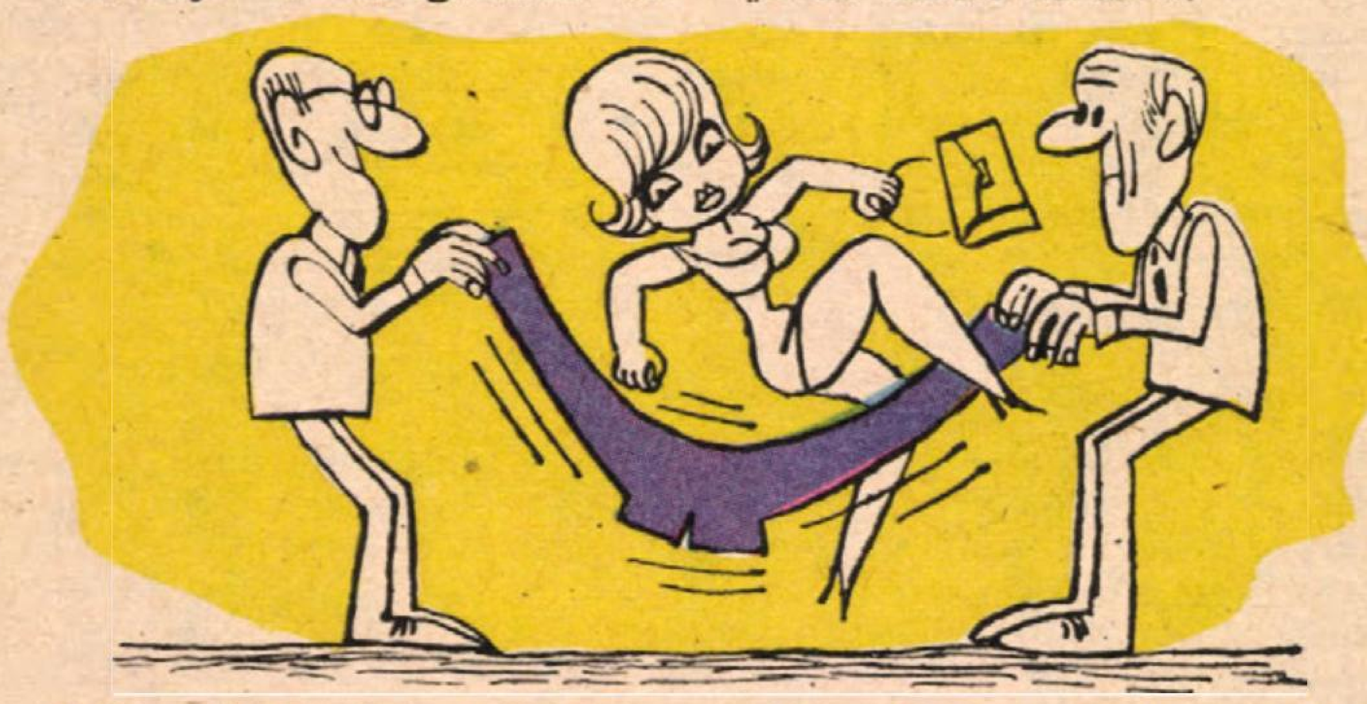

NAGYHATALOM

DRÁGA A SLÁGER

Egy pesti nagyáruház igazgató-helyettese az árubeszerzés és az eladás nehézségeiről nyilatkozott. A nagykereskedelmi vállalat ajánlatot tett az áruháznak női és bakfis shortokra, ballonnadrágokra; a nadrágot 130, a shortot 60—70 forintos fogyasztói áron kínálták. Azt mondta az áruház igazgató-helyettese, aki egyben az áruforgalmi osztály vezetője is: megveszik az

egész tételt, ha a ballonnadrágot 48 forintért, a shortot pedig 28 forintért árulhatják.

Hát árulhatták is! A nagykereskedelmi vállalat az árat elfogadta, az üzlet létrejött. Nem is kis üzlet: húszezer shortról és ballonnadrágról volt szó. „Így is előnyösebb számunkra (mármint a nagykereskedelem számára!) — hangzik a nyilatkozat —, mintha a raktárban heverne az áru. Mi is jól jártunk (mármint az áruház!), mert slágerként árusíthatjuk, naponta kétezret is eladunk." „A kereskedés ma már valóban azt jelenti, hogy mozogjon az áru..."

Nem tudom, ki hogy van vele, én nagyon szeretem, ha mozog az áru, de nem szeretek se drágán, se olcsón vásárolni. Én mindenért, amit vásárolok, a legszívesebben azt az árat fizetem, amennyit ér. Az új gazdasági mechanizmus is nekem dolgozik: végső fokon ő is azt akarja, hogy az áru ára annyi legyen, mint amennyi az értéke. Ez a valódi bizalom alapja az üzleti életben.

Namármost: milyen legyen az én bizalmam, ha egy-egy árucikket 130 forint helyett 48 forintért, vagy 70 forint helyett 28 forintért vásárolhatok meg? Ne tessék csodálkozni, ha azt mondom, hogy megrendül a bizalmam, noha az ár nekem, mint vevőnek rendkívül kedvező.

Több okból is megrendül. Kételkedni kezdek és megkérdezem magamtól, hogy milyen előrelátással dolgozik az a nagykereskedő, aki ilyen óriási elfekvő készletet halmoz fel olyan jelentéktelen mellékcikkekből, mint amilyen a ballonnadrág és a short? Mert nyilván úgynevezett elfekvő árukészletről van szó! Aztán abban is kételkedni kezdek, hogy az eredetileg kalkulált ár (130, illetve 60—70 forint!) reális volt-e? És ha igen, akkor hogyan tudnak a húszezer eladott nadrágra és shortra, nagyjából számítva, több, mint egymillió forintot ráfizetni? (Bizonyára a kockázati alapból vagy a nyereségből.) És ha már belémszállt a kétkedés ördöge, akkor az is eszembe jut, hogy mindennek ellenkezője is megtörténhet. Vagyis: hogy a 48 forint értékű áruért 130 forintot, és a 28 forintosért 60—70 forintot fizettetnek a vevővel.

Erről még nekem az a korszakalkotó ötlet is az eszembe jutott, hogy egyes árucikkek árát már eleve háromszorosra kellene kalkulálni, és még a forgalomba hozatal előtt az egyharmadára leszállítani. Ezt az árat el kellene nevezni *reális* árnak. Ehhez van a legnagyobb bizalma a vevőnek. Aztán jöhet az idényvégi kiárusítás, amikor is elkel minden áru, ami netán a szezon végéig megmarad.

Mert én is azt mondom: úgy kereskedjünk, hogy mozogjon az áru. Nagyon is mozogjon! De ne úgy mozogjon, hogy ilyen sokba kerüljön a népgazdaságnak — a sláger...

Földes György

KEVÉS A LEVÉLKÉZBESÍTŐ

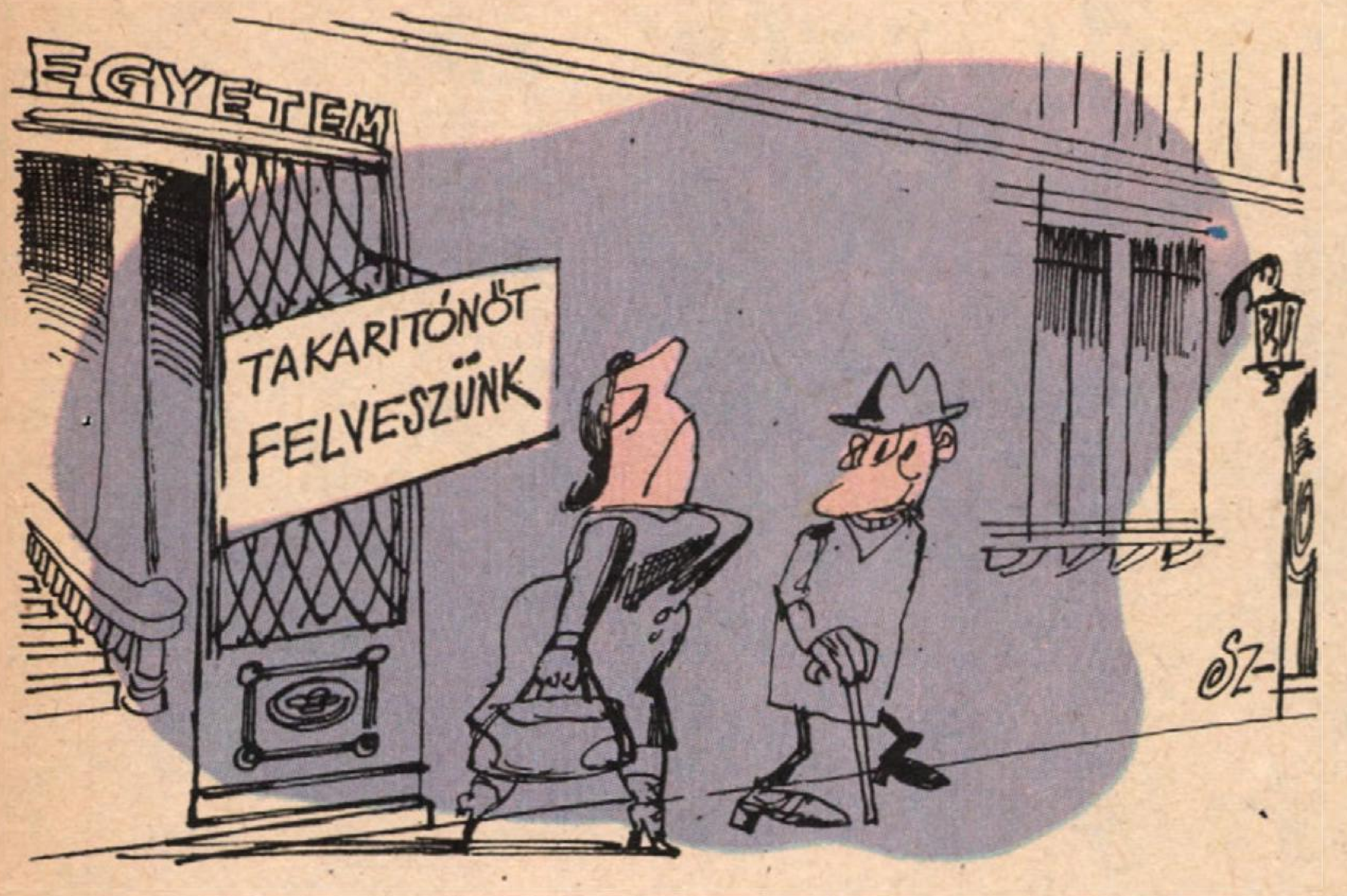
– Megint beteg a postás!

GONDOS FÉRJ

– Ne izgasd magad, szívem, a turistaszobát kifizettem!

BEKERÜLT AZ EGYETEMRE

– Szó nélkül felvettek.

HOGYAN KELL ELADNI EGY EGYETEMI ÉVKÖNYVET?

Az amerikai Philadelphiából jelenti az AP-hírügynökség, hogy a Jefferson orvosegyetem idei évkönyve minden eddiginél nagyobb példányszámban jelenik meg. Az egyetemi évkönyvek általában nem tartoznak a „bestseller"-ek közé, s az említett iskolának is minden évben a nyakán maradt egy sereg példány. Ez idén azonban más a helyzet, s már elővételben kétszer annyit jegyeztek, mint az egész múlt évi példányszám. Mi lehet az oka ennek? Újszerű orvosi módszerek leírása? Forradalom a szervátültetésben?

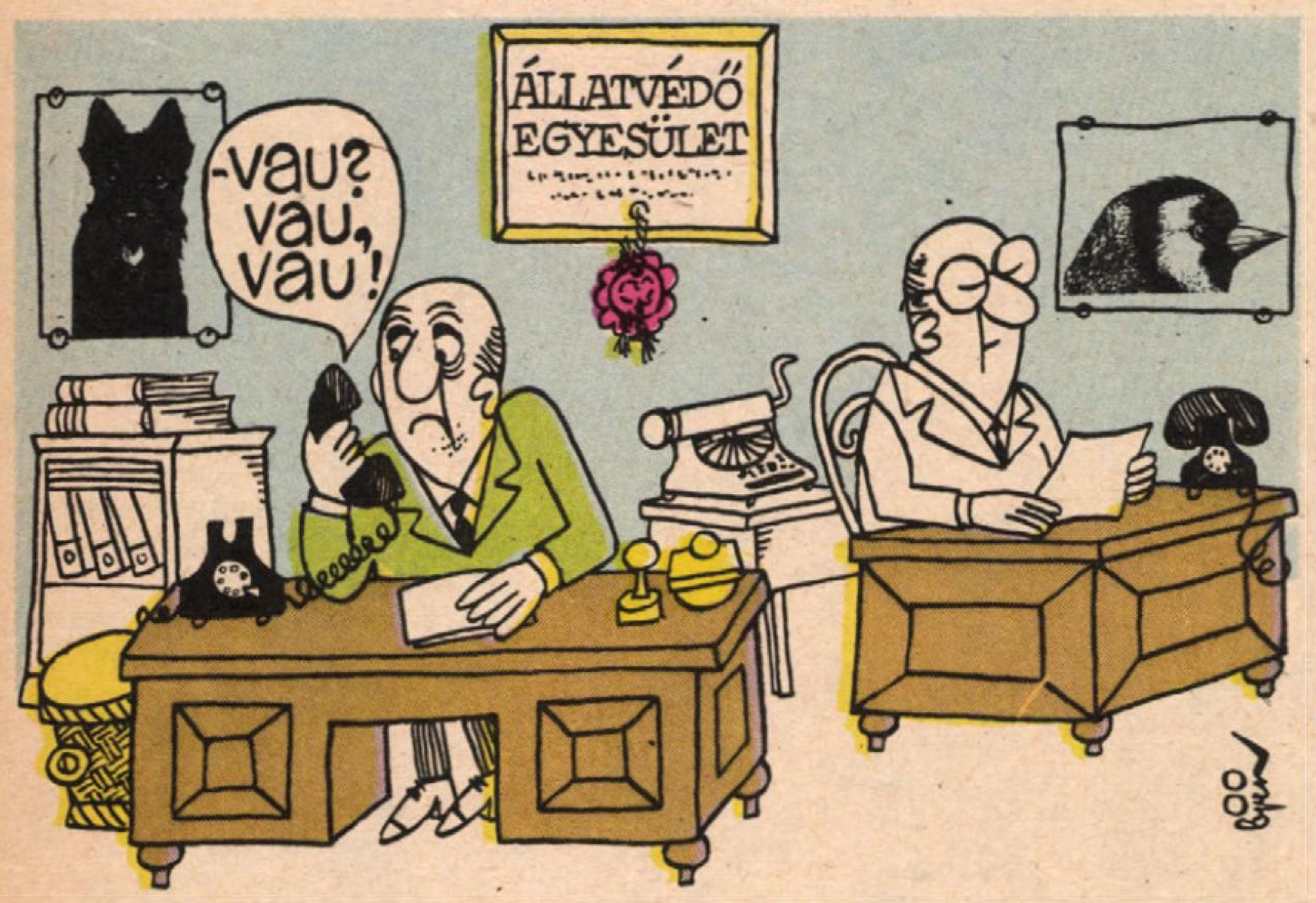
Nem! Hanem egy meztelen nő fényképe az évkönyvben. A szóban forgó ifjú hölgy fehér ápolónő-sapkába öltözve fekszik egy kék szőnyegen és orvosi könyvet olvas.

Dr. William F. Kellow dékán úgy nyilatkozott, hogy az évkönyv ettől eltekintve kitűnő, és megérdemli a diákok érdeklődését. A cél szentesíti az eszközt, s ha ilyen módon a tudásvágyat is fel lehet bennük kelteni, ez csak a jobb orvosellátás érdekében történik.

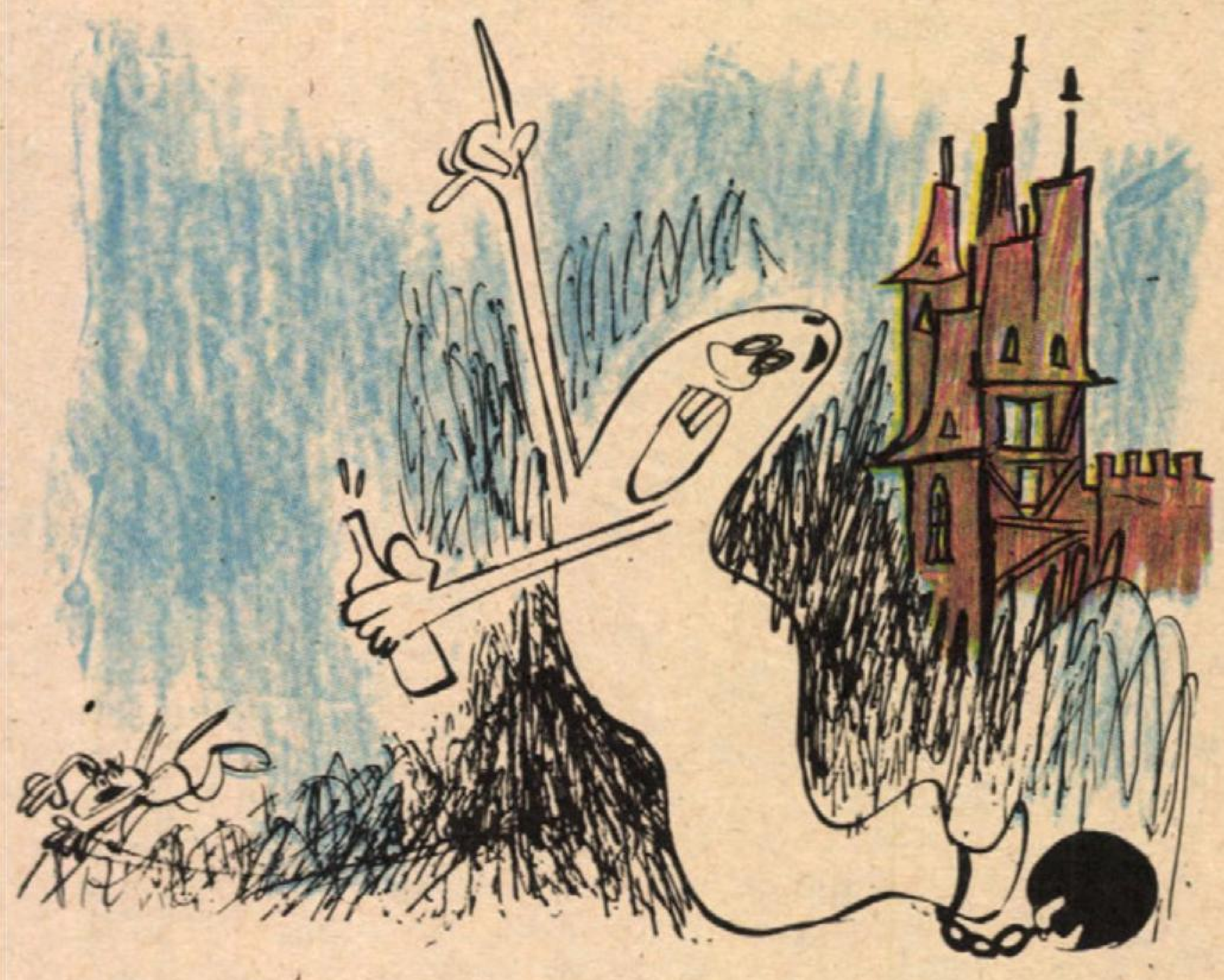
PLAKÁT-TERV *Császár Tamás rajza*

FONTOS BEJELENTÉS

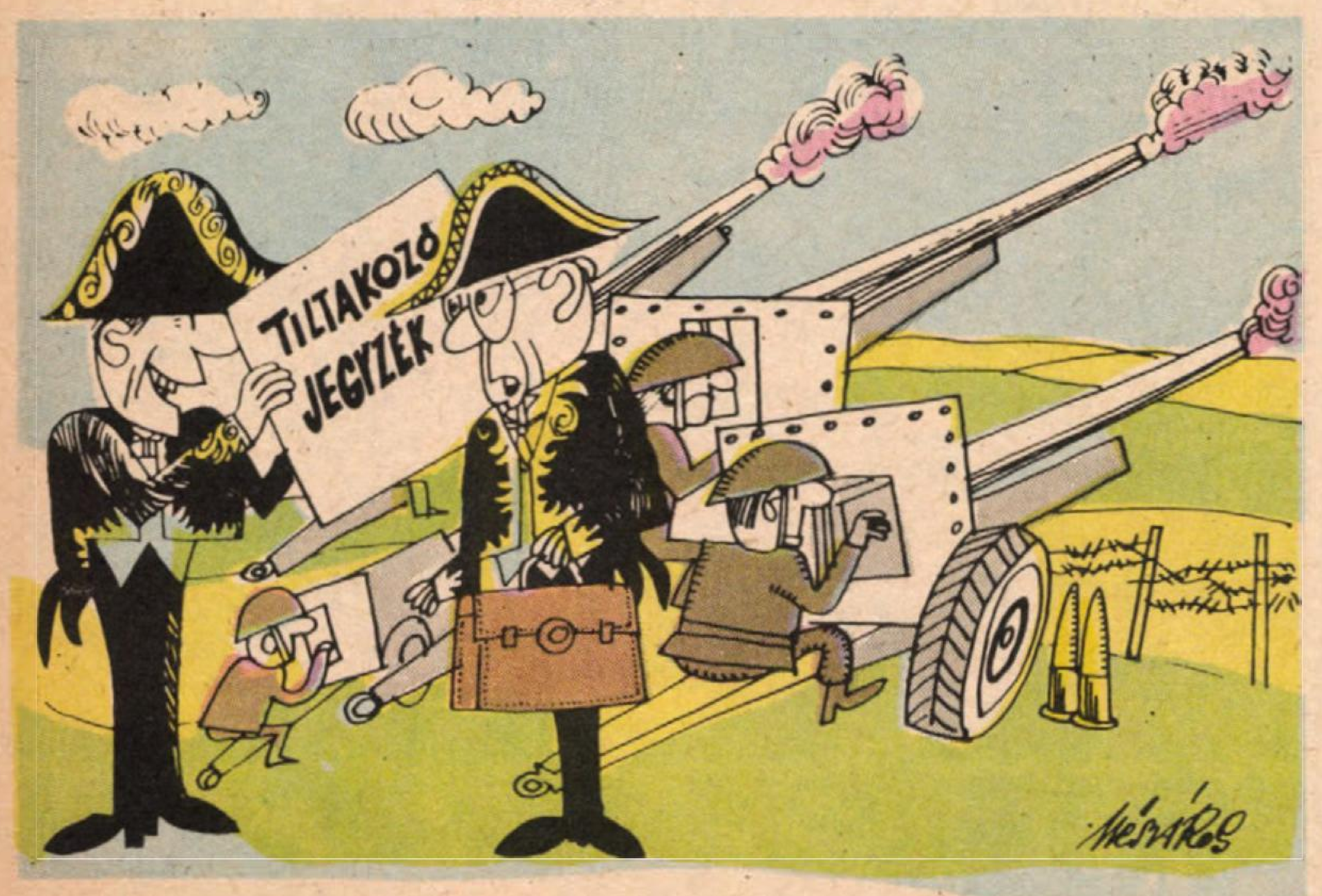

HUNCUT KÍSÉRTET

– Ihaj-csuhaj, sose támadunk fel!

GONDOS FELKÉSZÜLÉS

– Ezt arra az esetre, ha visszalőnének...

UDVARIASSÁG

ÚJ ISKOLATÍPUS

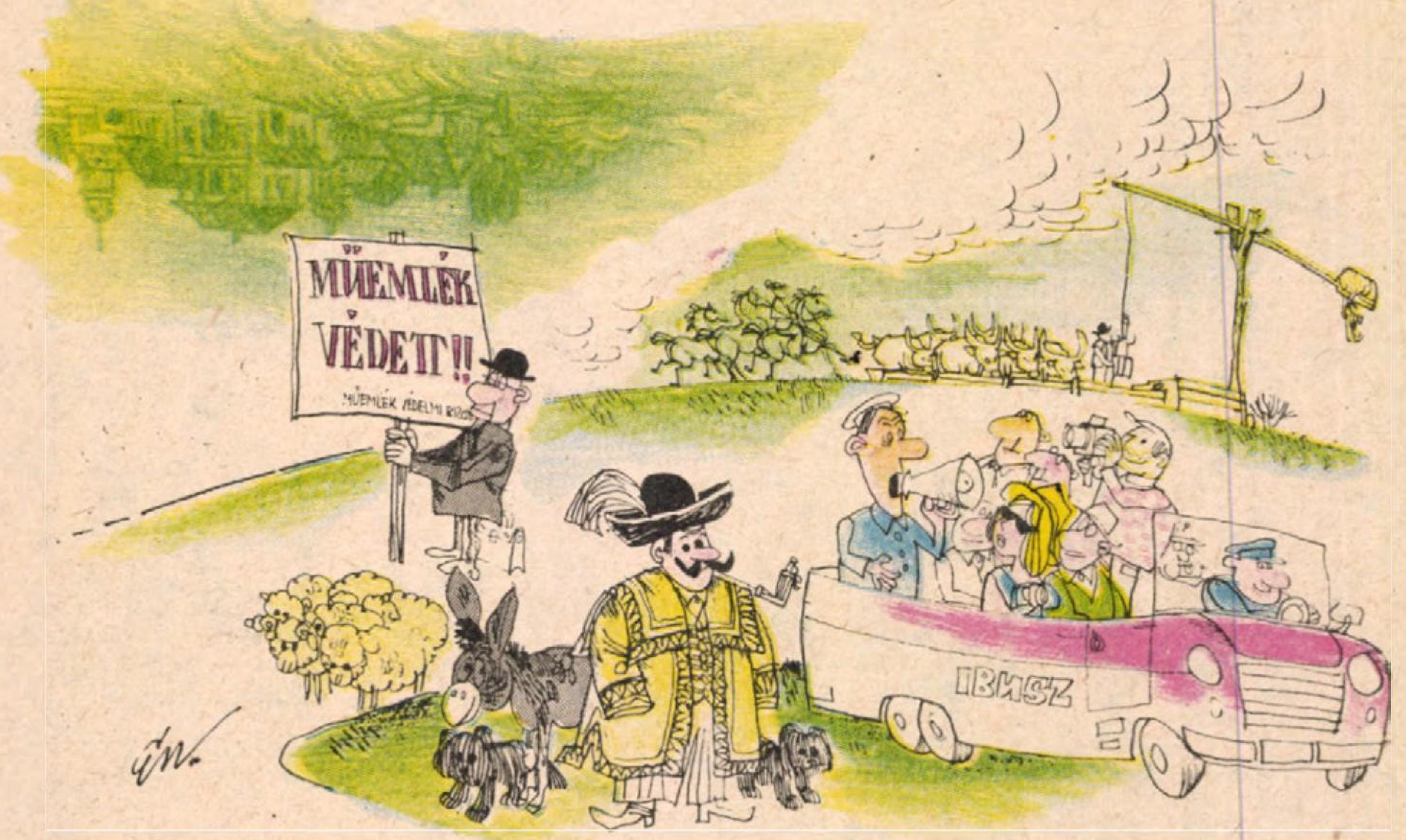

ATLASZNAK SEM KÖNNYŰ

– Nem bírom idegekkel ezt a rumlit...

RITKA LÁTVÁNY A DÉLIBÁB

MI LESZ VELED, ANGLIA?

Az angol világhatalom három legfontosabb eleme a flotta, a krikett és a tea volt. A flotta már régen a harmadik helyre csúszott le, krikettben Ausztráliáé és Nyugat-Indiáé az elsőbbség. Maradt a tea. Maradt? A tízes mértékrendszer bevezetése után a lejtőn már nem lehet megállni. Az UPI hírügynökség felmérése szerint a tea ugyan még mindig tartja vezető szerepét, de... a háziasszonyok 3 százaléka már rendszeresen vásárol – rettenetes elgondolni is – kávét!

Mi lesz ebből? Köztársaság?

TALÁLKOZÁS AZ ISMERETLEN OLVASÓVAL:

ketten voltunk - hárman beszélgettünk

Fehér Lajosné Pannonhalmán lakik, a helyi Építő Ktsz főkönyvelője.

— Remek dolog — mondja örömmel. — Ma van a fiamnak a kilencedik születésnapja. Megígértem, hogy ez alkalommal egy valódi, élő újságíróval lepem meg...

Mellette áll Fehér Robi, az ünnepelt. Érdeklődéssel szemléli a különös ajándékot, arcára van írva, hogy sokkal jobban örült volna egy biciklinek...

— Egy kicsit csalódtunk magában. Azt mondtam a Robinak, hogy maga biztosan kövér, öreg és pipázik — mondja a mama.

A csalódást enyhítendő, rágyújtok egy pipára és megígérem Robinak, hogy igyekszem hízni és öregedni. Ez utóbbi sikerében teljesen biztos vagyok.

Robi egy ideig játszik velem, aztán megun, otthagy a sarokban és kimegy a kertbe focizni.

Így hármasban maradunk Fehér Lajosnéval. A három személyből álló kis társaságot a külső szemlélő két embernek látja, csakhogy e feltételezett külső szemlélő nem tudja, hogy Fehér Lajosné két ember: Fehér Lajosné főkönyvelő és Fehér Lajosné magánember. Amit az egyik mond, a másik megtagadja. Ha a főkönyvelő beszélni kezd, a magánember rászól, csendre inti és figyelmezteti a közismert népi álbölcsességgel: „Ne szólj szám, nem fáj fejem!"

A továbbiakban majdnem szó szerinti pontossággal reprodukálom társalgásunkat. Ebből az olvasó sajnos, nem sokat tud meg, de nem marad minden tanulság nélkül.

A főkönyvelő Fehérnéhez fordulok:

— Hogy vált be maguknál az új mechanizmus?

— Kitűnően, bár...

A kipontozott rész azért maradt üresen, mert a másik Fehérné közbeszólt:

— Persze, ezt nem írhatja meg — utasított és szavamat vette a titoktartásra.

Aztán újra a főkönyvelőé a szó:

— Sajnos, a bank megnehezíti a helyzetünket. A múltkor például az történt, hogy...

Hogy mi történt, azt a magánember Fehérné ismét kicenzúrázta az írásból.

Azért tovább próbálkoztam:

— Ezt miért nem lehet megírni? — kérdeztem a főkönyvelőt, mire a magánember válaszolt:

— Legközelebb még nehezebb lenne a helyzetünk a bankkal.

— De hiszen a bank nem olvas újságot — érveltem.

— Az nem is, hanem az illetékes ügyintéző — felelte a két Fehérné kórusban.

— Egy ügyintéző személyes indulatai szerepet játszhatnak a bank és a ktsz jogszabályok által meghatározott viszonyában? — kérdeztem.

— ... — mondta a főkönyvelő és cenzúrázott a magánember.

— Mi újság a szövetkezetben? — próbálkoztam.

— Semmi különös — mondta zárkózottan a magánember.

— Most már rendes kerékvágásban haladunk — nyilatkozta a főkönyvelő.

— Volt idő, amikor nem mentek rendben a dolgok? — provokálok.

— Hát... — kezdené az egyik Fehérné, de a másik lepisszegi.

— Az előző elnökünk 16 000 forintot... — meséli a főkönyvelő, a magánember azonban újra közbevág:

— De az új elnök mindent rendbehozott, mivel ő nagyon...

Ez utóbbi mondat végét a főkönyvelő húzatta ki, nehogy hízelgéssel vádolják.

A továbbiakban a két Fehérné felváltva elmondta, hogy Pannonhalmán az élet..., a társaság..., a tanács..., ezzel együtt azonban... falu ez a Pannonhalma.

Hazafelé jövet furcsa változást vettem észre magamon. Néztem a kocsi ablaka előtt elsuhanó bakonyi tájat, miközben énem ketté vált. Elkezdtük fogalmazni a cikket, de az újságíró munkájába mindig beleszólt a magánember. Agytekervényeimet hangos csatározások dúlták fel, koponyám belső boltozatán élesen csattantak az érvek és az ellenérvek, opportunista énemet legyőzte a forradalmi, aztán közösen konszolidáltunk, míg végül a látogatásról a következő néhány sor közzétételében állapodtunk meg:

„... délutánt töltöttem Fehér Lajosnénál, **ahol...** kávét ittam és fordulatos beszélgetést folytattam a...-ról és a...-ről. Fehérné szerint a... és ebben igaza van, ámbátor... is lehet. Nekem mindenesetre az a véleményem, hogy...!"

A cikk ellen újságírói énem élénken tiltakozott, de a magánember meggyőzte:

— Ebből nem lehet semmi kellemetlenség. Hát nem jobb a békesség?

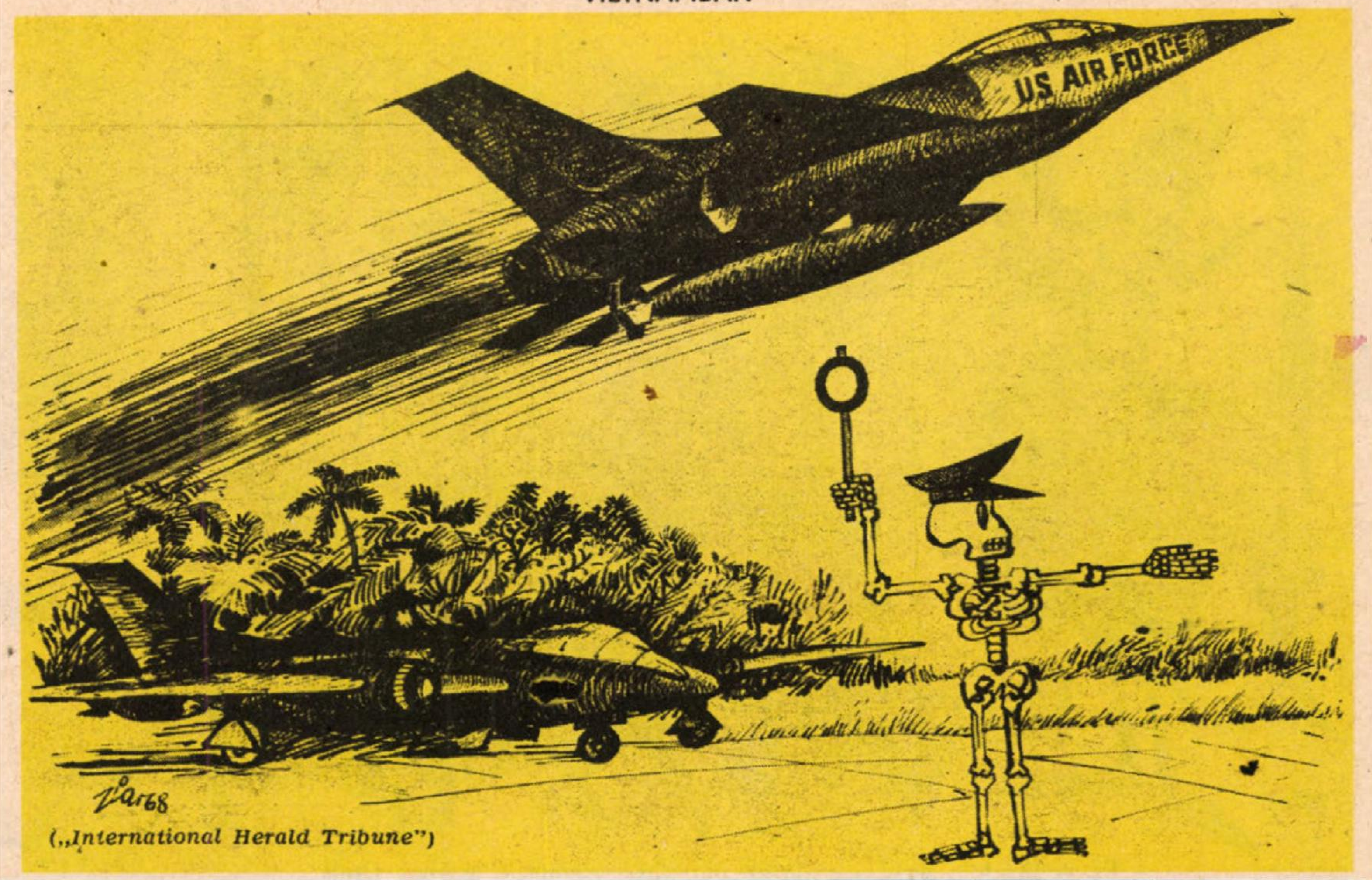
A magánember győzött, de azóta nem vagyunk köszönő viszonyban egymással.

ÉLELMES KISIPAROS

– Előre kell tervezni! Én már Marslakó kerti törpéket készítek!

VIETNAMBAN

(„International Herald Tribune")

A VILÁG ANEKDOTA KINCSÉBŐL

George Bernard *Shaw* világkörüli útján ellátogatott az amerikai filmgyártás fellegvárába: Hollywoodba. A hollywoodi filmkirályok a nagy írót hírének és rangjának járó tisztelettel fogadták, körülvezették a stúdiókon s bemutatták neki a legnevezetesebb sztárokat.

— *Úgy tudom, jelenleg önöknél dolgozik Mr. Maurice Chevalier is* — jegyezte meg Shaw. — *Ha lehet, szeretnék találkozni vele.*

Keresés, futkározás, telefonok — végre sikerült egyeztetni a megfelelő helyet és időpontot. Mikor az angol író és a francia énekes-színész összekerültek, Shaw alaposan szemügyre vette Chevalier-t.

— *Mr. Chevalier* — kezdte a beszélgetést Shaw —, *azért óhajtottam megismerkedni önnel, mert már annyit hallottam önről, de még sosem láttam filmen.*

— *Akkor kvittek vagyunk* — riposztozott villámgyorsan Chevalier —, *mert nekem is már rengeteget meséltek önről, de be kell vallanom, hogy soha még egy sort sem olvastam a műveiből.*

*

Hollywoodban Shaw természetesen összekerült a nevezetes filmproducerrel, az amerikai film-business egyik fő-fejesével: Sam *Goldwynnal* is. Hosszan elbeszélgettek egymással, és sajtókörökben híre járt, hogy a „két nagy" közös vállalkozásokban állapodott meg. Az újságírók faggatni kezdték Shaw-t, hogy mi igaz a Goldwynnal való együttműködés kombinációiból.

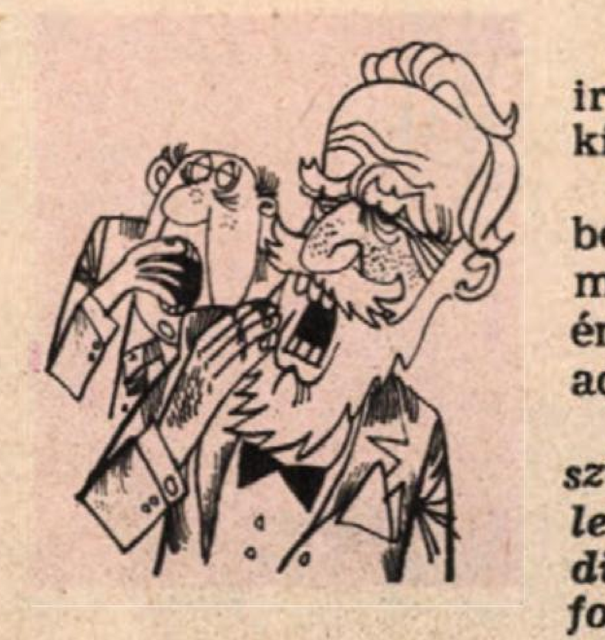
— *Semmi, egy árva szó sem* — válaszolta az író. — *Sajnos, nem tudtunk szót érteni egymással. Mr. Goldwynt csak a művészet és az irodalom érdekelte. Engem viszont csak a pénz.*

*

G. B. Shaw így határozta meg a különbséget az optimista és a pesszimista között.

— *Ha az optimista talál egy fél üveg whiskyt, boldogan felkiált: — „Remek! A felét még meghagyták!" — A pesszimista ugyanezen a fél üveg whiskyn így kesereg: — „Borzasztó! Már megitták a felét!*

*

Közismerten vitriolos iróniájától írótársait sem kímélte.

Maurice *Maeterlinck* belga szimbolista író munkássága iránti ellenérzésének például így adott kifejezést:

— *Maeterlinck az a színpadi szerző, akit nem lehet kifütyülni. Éppedig azon egyszerű oknál fogva, hogy senki sem tud egyszerre ásítani és fütyülni.*

Nem szívlelte Upton *Sinclair* írásait sem. Mikor az amerikai kolléga egy interjúban kinyilatkoztatta, hogy legszívesebben két dologgal foglalkozik: az irodalommal és a tenisszel — Shaw epésen jegyezte meg:

— *Ennek a Sinclairnek többet kellene teniszeznie!*

Mint színpadi kritikus, Shaw nemcsak szigorú, de félelmetes rosszmondó is volt. Ennek ellenére mélységesen hitt kritikai jóindulatában. Midőn szemére vetették, hogy túl kemény, túl éles, csak ennyit felelt:

— *És ha még azt is tudnák olvasóim, amit gyöngédségből elhallgatok!*

*

Egy ünnepi vacsora alkalmával Shaw a mellé a hölgy mellé került, akibe húsz esztendővel azelőtt szerelmes volt.

— *Maga kapott tőlem egy halom szerelmes levelet* — súgta az író szomszédnője fülébe. — *Adja el. Most nagyon magas árat lehet kapni minden kéziratomért.*

— *Megesz a méreg* — suttogta vissza a dáma. — *Már rég eladtam őket.*

*

New Yorkban is bemutatták Shaw: Vissza Matuzsálemhez című, rettenetesen hosszú darabját. A premier után az impresszárió táviratozott az írónak, hogy engedélyezzen néhány húzást, mert, mint közölte: a nézők nem jönnek a színházba, ugyanis a darab hosszúsága miatt lekésik utolsó vonatjukat.

Shaw visszatáviratozott: *Változtassák meg a menetrendet.*

*

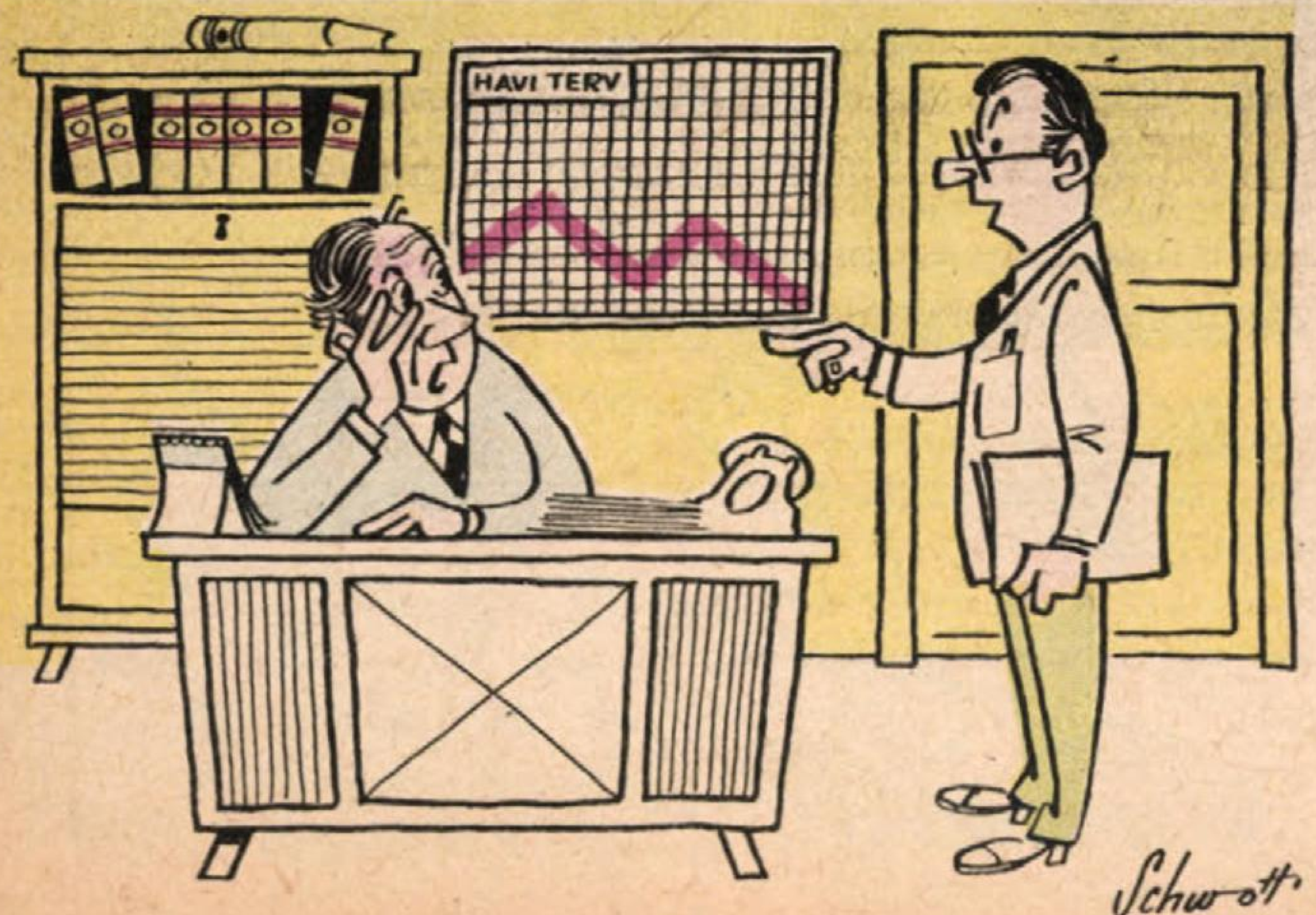

A kilencvenéves Shaw kifejtette egyik barátjának, hogy élete legkeservesebb szakasza harminckilenc éves korától negyvenéves koráig terjedt.

— *Pedig a negyvenedik születésnap* — vélekedett a barát — *még mindig kellemesebb, mint az ötvenedik.*

— *Szó sincs róla* — legyintett Shaw. — *Negyven év az ifjúság öregsége, ezzel szemben ötven év az öregség ifjúsága.*

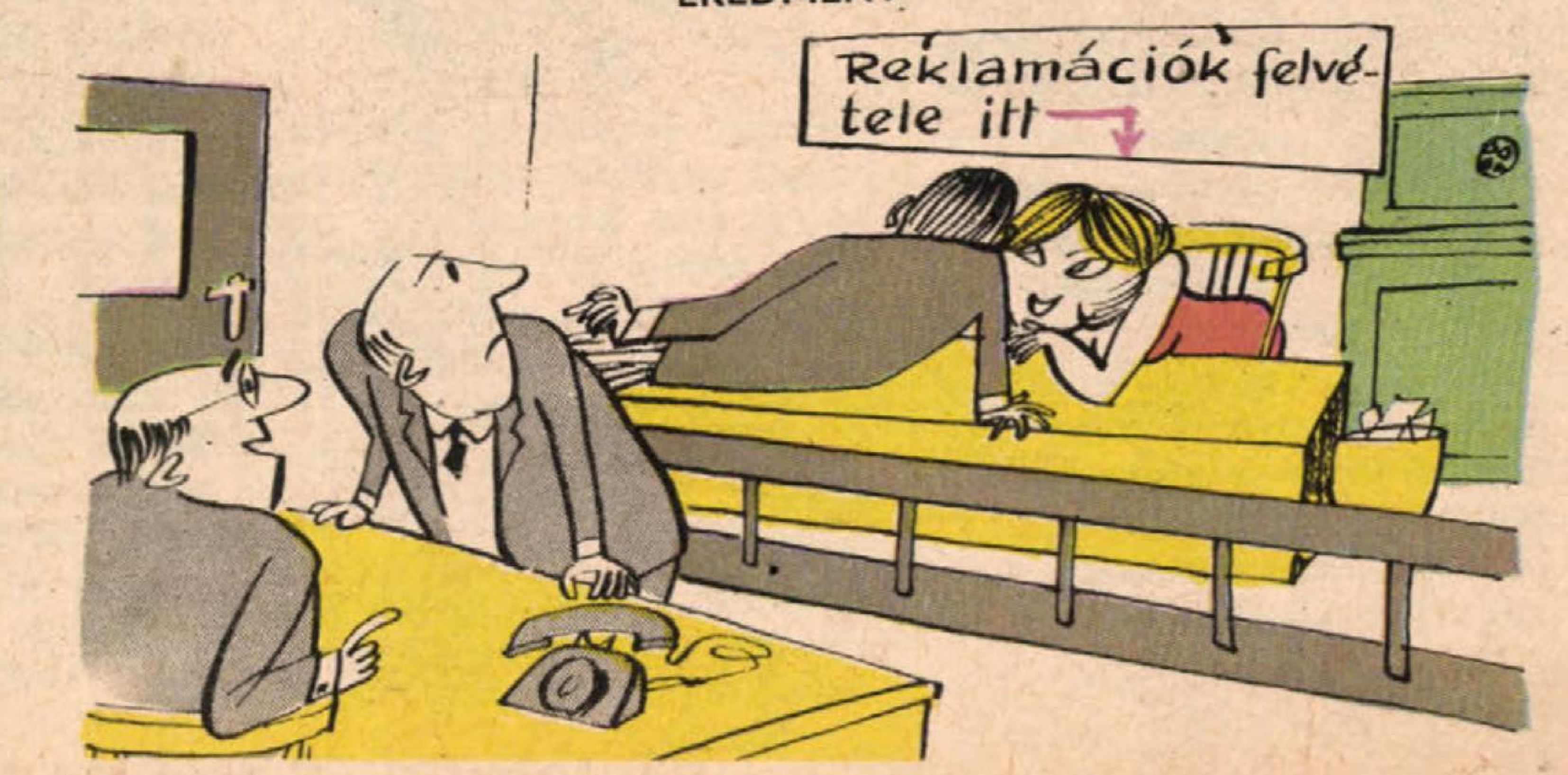
(Békés István gyűjtése)

VESZÉLYES MEGBÍZÁS

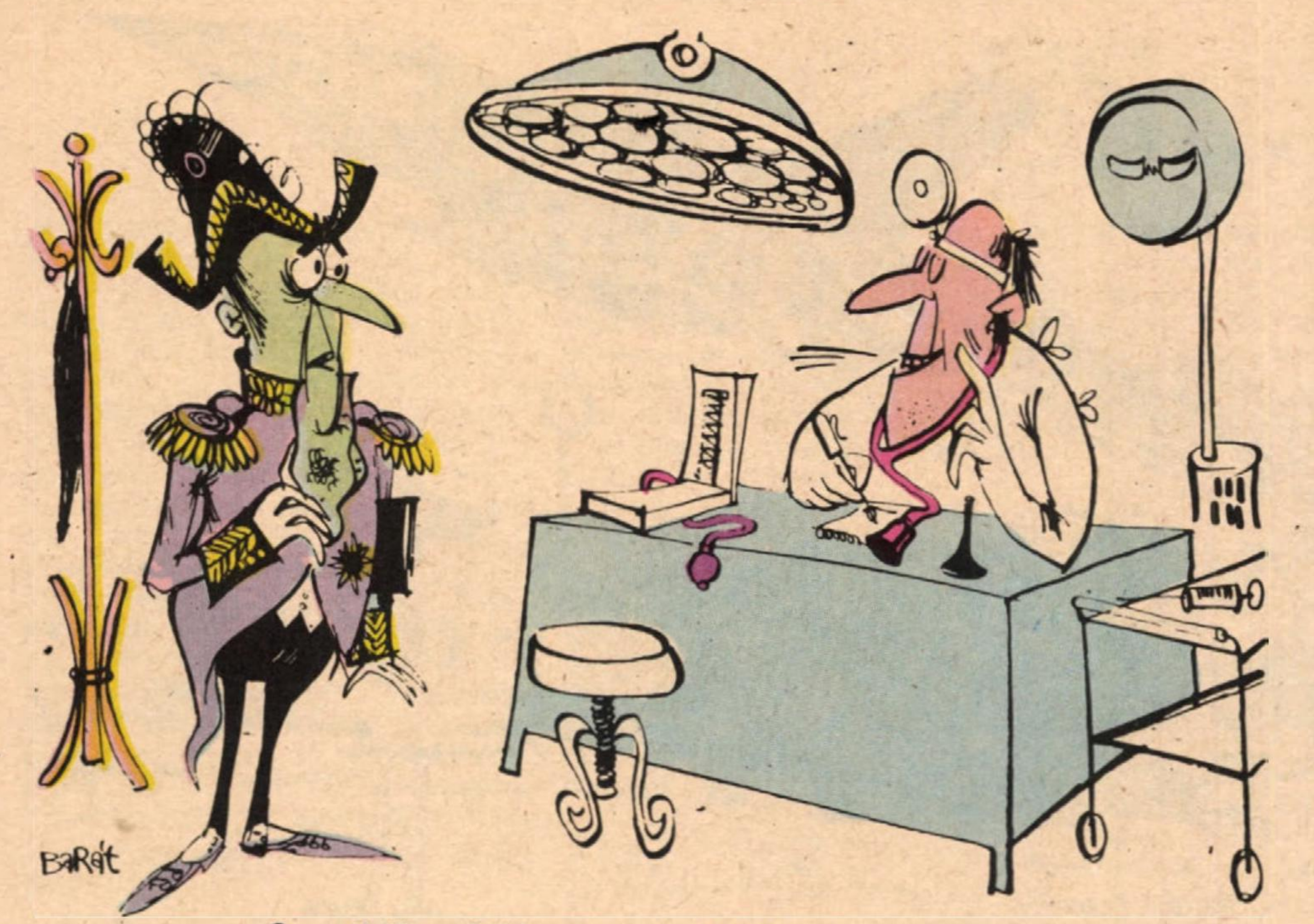
– Nézd meg, hogy állunk a termeléssel...
– Mi vagyok én, békaember?

EREDMÉNY

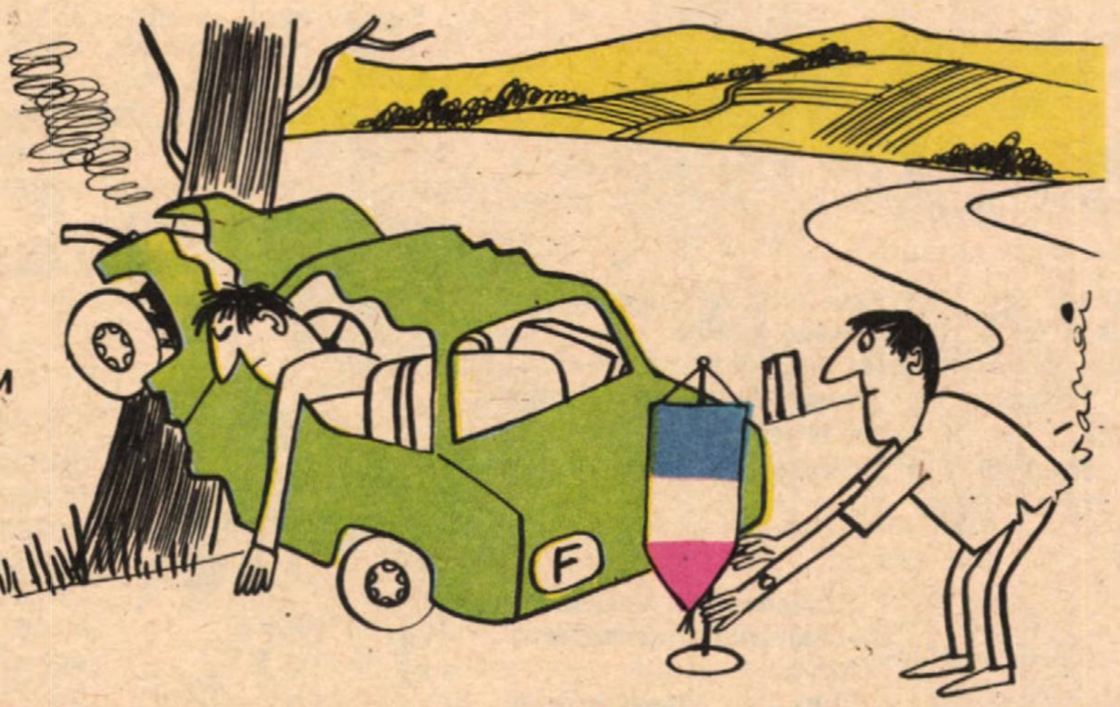
– Az ügyfél annyit járt ide, hogy végül is beleszeretett Gizikébe...

ORVOSI TANÁCS

– És próbáljon békés, nyugodt légkört teremteni maga körül...

KEDVES FIGYELEM

IDEGESÍTŐ ÁLLAPOT

Teljesen kivagyok... Hát hogyne, öt év óta megszakítás nélkül sikkasztani, ehhez jobb idegek kellenek, mint az enyém. És nem lehet róla senkinek beszélni, senkinek panaszkodni. A múltkor is jött a központi revizor, legszívesebben közöltem volna vele:

— Uram, ennyi és ennyi a hiány, és kiszállok a buliból.

De mit csináljak, amikor így kezdi:

— Áh, üdvözlöm, gondolom, minden rendben! Öt év óta itt mindig minden rendben van...

S közben szórakozottan forgatja a blokkot, amiben ötven hamis aláírás van. Holmi általam felvett és felhasznált pénzek ellenértékeként.

Most ábrándítsam ki? Lehetetlen, megszakadna a szíve szegénynek!

De Vak Leóval, a vállalati ellenőrrel is hogy vagyok? Betör hozzám és humorizál:

— Na, vén sikkasztó, tart már háromszázezernél?

És nemhogy kinyitná, ráül a főkönyvre, amiben még meg sem száradt a tinta az aznapi hamis tételeken.

Persze 300 000-nél még csakugyan nem tartok, de ha így megy tovább, egyszer nem hiába kérdez.

Pedig ennek nem lehet más vége, mint a lebukás!

Hajaj, legutóbb is nagyokat sóhajtva csinálom a kasszát, hogy mégis aznap

mennyit vegyek ki, közben benyit a főkönyvelő. Mintha ott sem lenne, előtte teszem zsebre azt az 547 forint 30 fillért, amit végül is lecsíptem. Az időt szidja, majd újságolja:

— Olvasta azt a nagy sikítást? A Székláb Egyengetőnél. Fantasztikus!

Persze, hogy olvastam. Minden hasonló ügyet elolvasok, hátha tanulok belőle valamit.

Ő erősen háborog, aminek a lényege, hogy laza volt az ellenőrzés! S forgatja azt a radírt, ami úgy piszkít, hogy egy gyerek is észrevenné a machinációkat, ha átvizsgálná a könyveket.

Aztán röviden búcsúzik: „Csak így tovább!" — mondja.

Úristen, még biztat is! De azért, mint kötelességtudó szakember, befejezem a könyvelést, azaz beírom a noteszomba:

„Április 10. 547 Ft 30 fillér kivéve. Végösszeg 111 670 forint!"

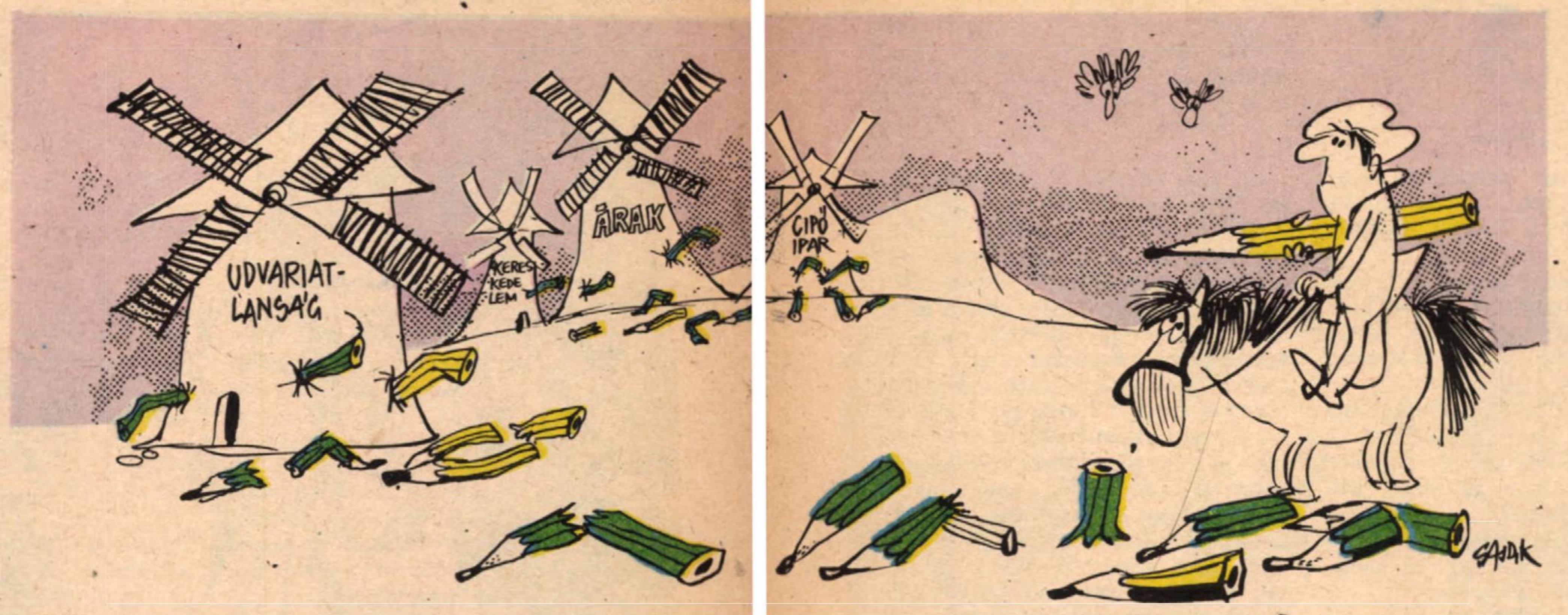
Vagyis még 188 ezer 330 forintot kell sikkasztani, hogy elérjem a 300 000-et. Amit a Vak Leó betervezett.

S már az utcán folytatom a tépelődést, hagynak-e vajon ennyit megcsapni?

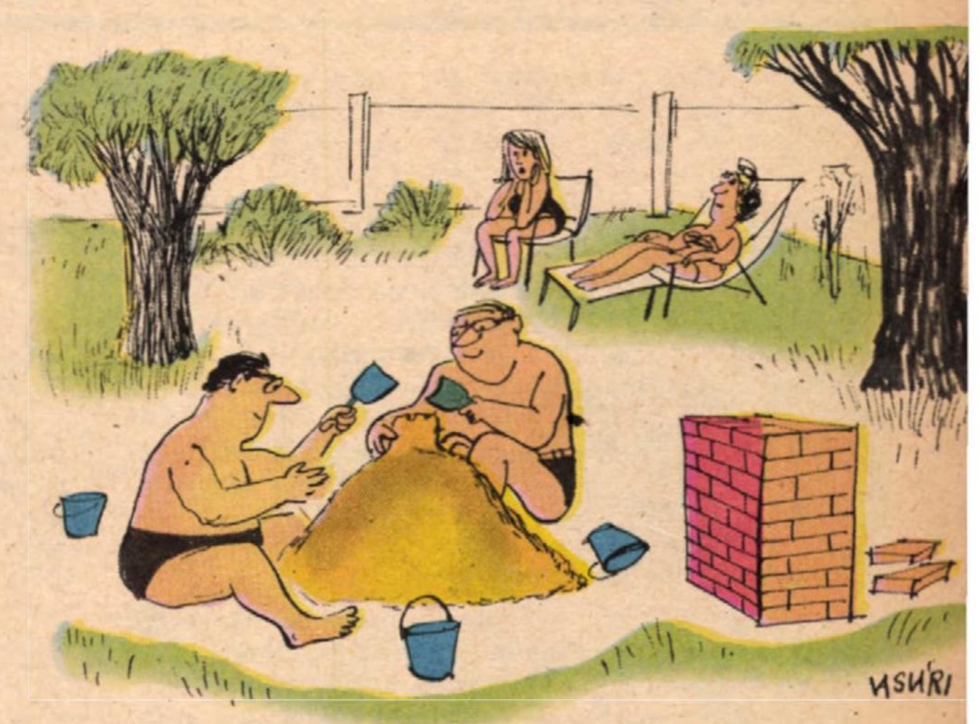
És szidom őket, mint a bokrot! S nem jogosan? Ha az első ezresnél lebuktatnak, megúszom pár hónapi felfüggesztéssel. Így meg ki tudja, 6—8 évet is börtönben tölthetek miattuk.

Nagy S. József

KITARTÓ KARIKATURISTA

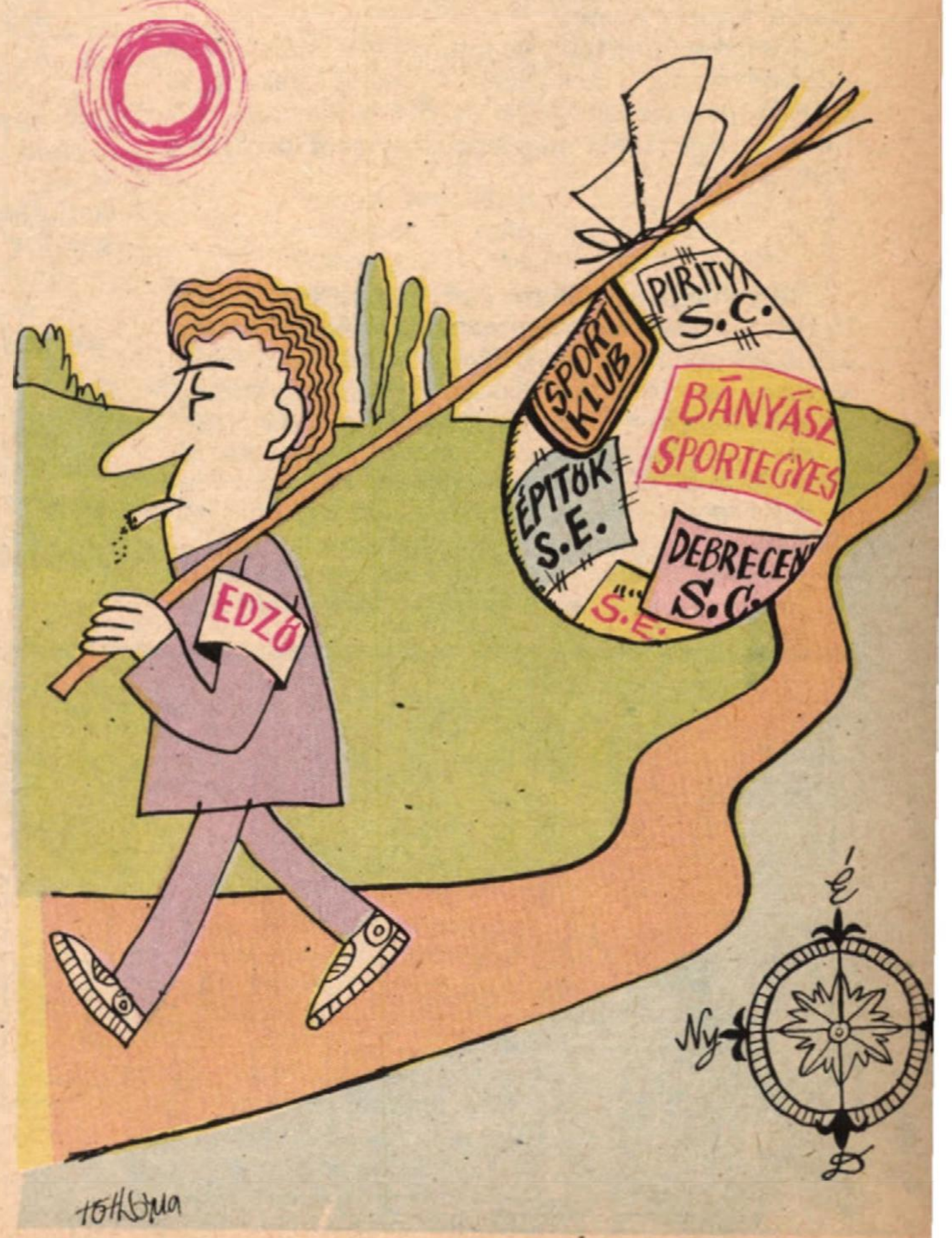

ÉPÍTKEZÉS

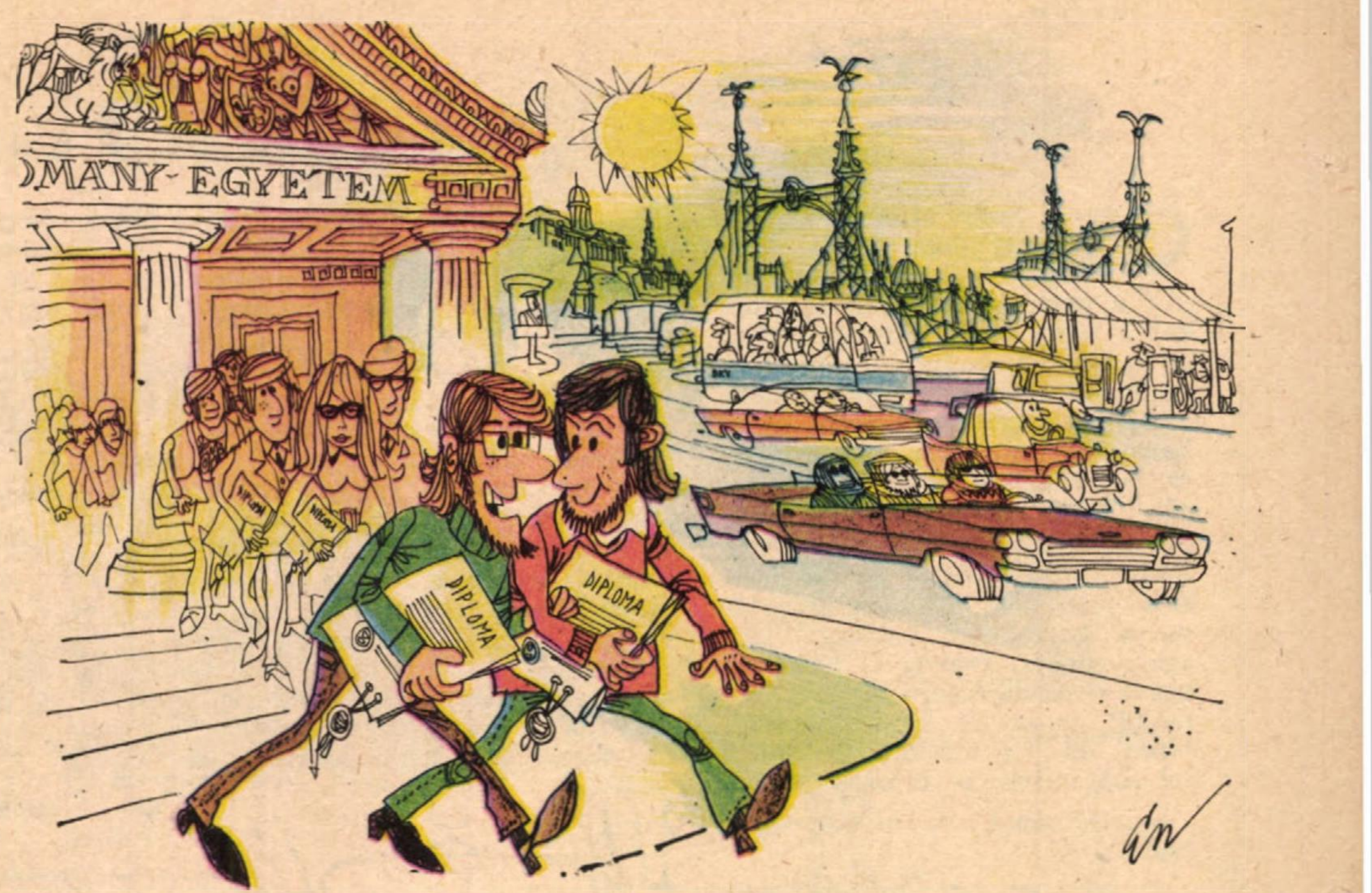

Saját erőből...

MAI VÁNDORLEGÉNY

DIPLOMÁSOK

– Hová menjünk dolgozni?
– Mit szólnál egy beat-zenekarhoz?...

TÁRGYALÓTEREM

Életerős, huszonhat éves fiatalember. A vád: közveszélyes munkakerülés.

— Több mint tíz hónapja nem dolgozik. Miből élt? — kérdi a bíró.

— Kérem, tisztelettel, nyugdíjból.

— Maga nyugdíjas? ,

— Én nem. Az anyám...

•

Rendkívül csinos, karcsú, hamvasszőke nő. Az eszpresszókban férfiakkal ismerkedett. A szolgálataiért járó összeget előre kérte, aztán egy óvatlan pilla-

natban mindig megszökött. A bírónak arra a kérdésére, hogy miért hagyta mindig faképnél alkalmi partnereit, a nő így válaszolt:

— Engem nem úgy neveltek, kérem. Én csak szerelemmel tudok szeretni valakit. Pénzért soha!

•

A magas, szemüveges férfi ittasan vezette Wartburgját, s az országúton elütött egy kerékpárost, akiről megállapították, hogy ugyancsak alkoholos állapotban közlekedett. A Wartburg tulajdonosa felháborodottan jelentette ki a bíróságon:

— Aki nem bírja az italt, ne üljön kerékpárra!

•

Tyúkper. Kiss és Nagy évek óta nem beszél egymással. Kiss egy ízben Nagy ablaka alatt rázta ki a porrongyot. Nagy feljelentette Kisst. Nagy a tárgyalás szünetében reménykedve fordul az ügyvédjéhez:

— Ugyebár, indokolt esetben az ügyész halálbüntetést is kérhet?

•

A rovott múltú férfi templomokat fosztogatott. Értékes kegytárgyakat vitt el, és megdézsmálta a Szent Antalnak szánt adományokat. A tolvajt az egyik templomban a sekrestyés fogta el, és néhány judó-fogással ártalmatlanná tette. A tárgyaláson a vádlott keservesen panaszkodott:

— Szép kis elbánás! Aztán így akarnak új hívőket szerezni!

•

A válóperes bíró előtt középkorú házaspár áll. A bíró még egyszer megkísérli a békítést:

— Gondoljanak arra, hogy húsz éve házasok. A két gyermekük már gimnáziumba jár. Nyújtsanak kezet egymásnak és próbálják meg helyrehozni ezt a házasságot.

A férfi behúzza a fejét és zavartan dünnyögi:

— Rendben van. Erzsi, próbáljuk meg újra.

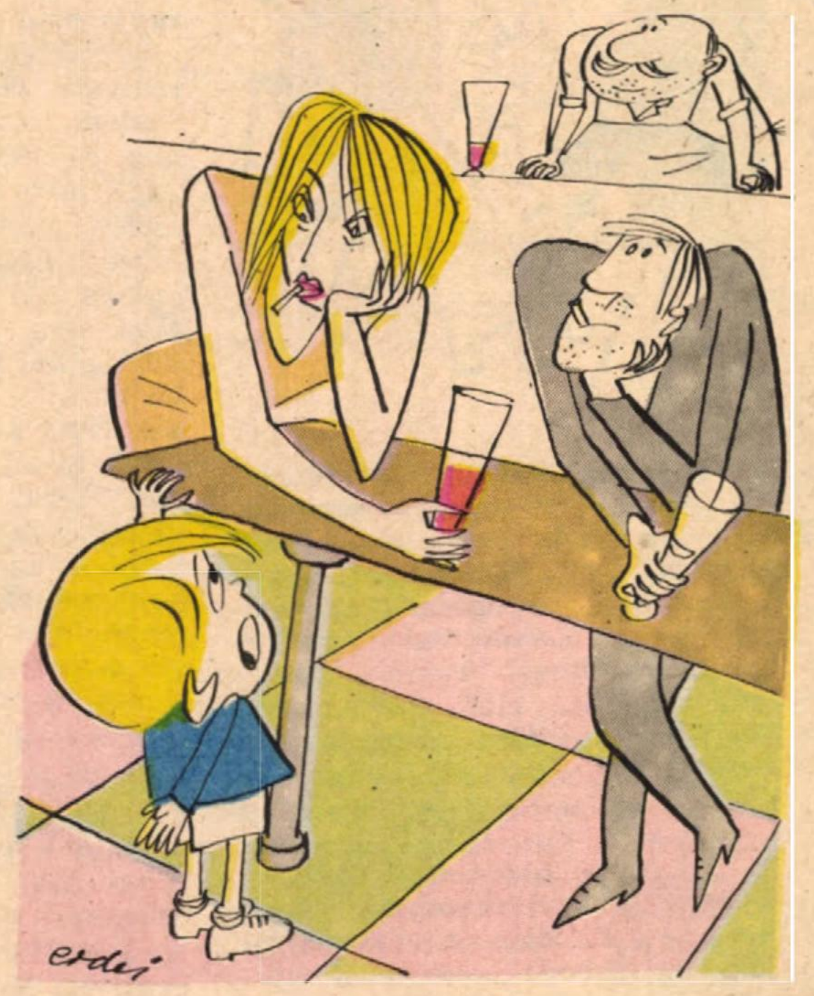
Az asszony mélyet sóhajt:

— Nem bánom, Lacikám. Indulnak kifelé. Az ajtóból a férfi szigorúan visszaszól:

— De bíró úr, maga beszélt rá, magáé a felelősség!

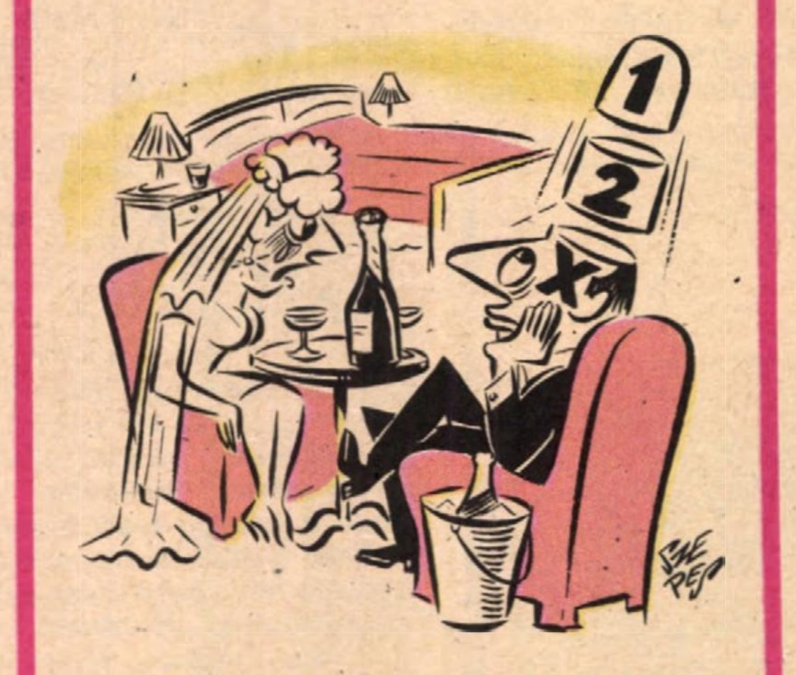
Galambos Szilveszter

NŐI EGYENJOGÚSÁG

– Anyu! Apu kérdezi, mennyi zsírt tegyen a rántásba?...

VÉGRE KETTESBEN

– Jenő, neked még most is a foci jár az eszedben?

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

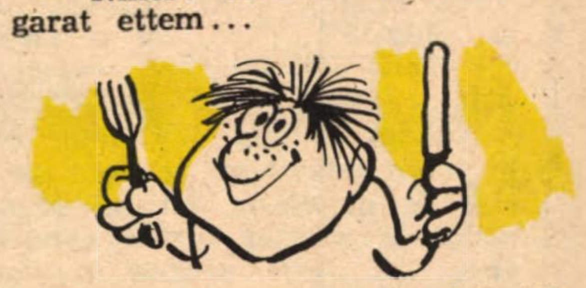
Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A négyéves Pistike nyalogatja a szája szélét:

— Apuka, van lába a ribizkének?

— Nincs, kisfiam, már hogy vóna!

— Nincs? Akkor én katicabogarat ettem...

A vonaton a szembenülő két útitárs meghányja-veti a világ sorát. Az egyik aztán így summázza ítéletét.

— Higgye el uram, legjobb lett volna meg sem születni!

A másik csak rázza a fejét:

— Ezt most csak úgy mondja. De ha nem született volna, akkor most nyilván azért sírna.

Pistikét fölhívják történelemórán:

— Mikor született Mátyás király, és mettől meddig uralkodott?

— Ezt nem tudom, tanár úr. Számtanból gyöngén állok.

— • —

A pincér ismételten fölrázza a szundikáló vendéget.

— Hallja, ha ki nem fizeti azonnal a fogyasztott italokat, rendőrt hívok!

A pasas fölemeli leragadó pilláit:

— Remek, nagyon jó! De mi lesz, ha a rendőr sem fizeti ki?

VONATON ÉS ...

Öröme, hogy kifogott magának egy üres fülkét, nem sokáig tartott. Még bent állt a gyors a csarnokban, amikor a nagy testű férfi bekémlelt az ajtón. Ő mélyen ráhajolt a könyvére, úgy tett, mintha nem látná. A nagy testű férfi azonban már indulásra várva tudta, hogy ezt a nőt tűzön-vízen, sőt, ami ennél is nehezebb, utazótömegen keresztül meg fogja keresni. Arra persze nem számított, hogy végignyomakodva a folyosókon, valahol hátul egy négyszemélyes fülkében egyedül ülve talál rá. Habozás nélkül és erejét is prezentálva, tépte fel az ajtókat és dobta fel bőröndjét a csomagtartóba.

— Bocsánat, ez a hely szabad?

A nő úgy tett, mintha nem hallotta volna a kérdést. Egyáltalán, azt se, hogy bejött valaki a fülkébe. Belemélyedt az olvasásba.

A férfi beljebb csúszott. Egészen beleigazította magát az ablakszéli sarokba:

— Hát akkor ide lecsücsülünk. — Sötét ruhában volt. Kihúzta a mandzsettáit, hogy a csillogó gombok jobban érvényesüljenek. És folytatta: — A jó isten tegye valahová ezeket a vasúti bemondókat, egyetlen szavukat sem lehet megérteni. Majdnem a szegedi gyorsra ültem fel. *(Nő nem reagál, átlapoz egy oldalt.)* Szép kis dolog lett volna. Mert nem mindegy az kérem, hogy az ember Miskolcra megy-e... vagy Szegedre megy-e? Nemde?... Rosszul tetszik ülni? Vagy fázik?... Ne húzzuk be az ablakot?... *(A nő a szája elé emeli a könyvet, nagyot ásít.)* Tessék csak nyugodtan. Anyukám mindig úgy aludt el, hogy én odaültem az ágya szélére és meséltem. *(A nő tágra nyitja a szemét, aztán tovább olvas. A férfi viszont tovább beszél.)* Jelzem, én mehettem volna autóval is. De ugyan, kérem. A vonat sokkal kellemesebb... az ember mindig talál egy kellemes útitársat, akivel jól eltársaloghat.

A nő most már kicsit indignáltan leteszi a könyvet, hátrahajtja a fejét és lehunyja a szemét.

A férfi, a nagy testű, kopaszodó és inkább ötven, mint negyvenkilenc éves férfi, felnéz a magasba:

— Anyukám, ott az égben, ha te ezt látnád. Elaltattam az útitársat.

A nő az arca elé kapja a fogason lógó kabátját, hogy leplezze a hatást. De miután titokban kinevette magát, erőt vesz magán, rákiált a férfira:

— Mondja kérem. Mit hülyéskedik annyit?

— Na tetszik látni. Ezért. Hogy végre megszólaljon. Mert én nem akartam a régi figurával jönni. „Bocsánat, nem tetszik tudni, hány óra? Vagy nem volna véletlenül önnél egy golyóstoll, otthon felejtettem az enyémet." Ugyan kérem. Hol vagyunk már ezektől. *(Feláll, és meghajtja magát.)* Kérem,

az én nevem Kovács István... az Eperfa Vendéglő vezetője vagyok, tehát szocialista szektor. De ne tessék félteni, gebines. Nőtlen és egészséges, mint a makk. És én ezzel a két gülüszememmel rögtön láttam, már landolás előtt, hogy ilyen nagyszerű útitárs... ilyen ragyogó istennő még nem utazott a földön... úgy értem, a vonaton... *(Nőszeméhez akarja emelni a könyvet, de ő rátenyerel és visszanyomja.)* ...„ amely a földön, az egybeöntött síneken robog... és most már nem lehet olvasni.

— Nem? Ne mondja. Miért nem?

— Mert most már társalgás van. És ezt a könyvet különben se olvassa. Minden második oldalon hulla.

A nő meglepetten felnéz:

— Honnan tudja? Ez angol könyv.

— Detektívregény — vágja rá, fensőséges gúnnyal. — „The murder of roger ackruyd." Nézze meg, így kezdődik: Missis Ferrars dide on the night of the 16 th... „Most csodálkozik ugye?

— Nem csodálkozom — vette át a gúnyos hangot a nő — biztosan odakint tanulta a nyelvet. Ötvenhat után Kanadában...

— Tévedés. Harminchatban tanultam... mint pincérinas... egy olasz hajón. Nem figyelte meg, hogy olaszos az angol kiejtésem?

— Én nem vagyok ilyen jó angol. Szótár nélkül olvasok. De csak detektívregényt.

— Na kérem. Aztán csodálkoznak, ha az idegeik..., Pedig maga... ahogy elnézem magát... testileg... *(Lekopogja.)*

— De kérem.

— Bocsánat. Ez csak olyan külső guszta. Felülvizsgálat. Övön felül. Bár úgy látom, lejjebb sincs hiba. *(A nő elfordul, az ablak felé, amelyen át a villódzó fények bevonalazzák haragos arcát. Beharapja ajkát, ezzel is jelezve, hogy véget vetett a társalgásnak. De a rámenős férfit ez nem zavarja.)* Tudom, most arra gondol, hogy én meg se kérdem, maga asszony-e, vagy lány-e? Ugyan. Csak nem sértem meg, ebben a korban. Úgy értve, a huszonegyedik század küszöbén. Én csak egyet kérdezek: Miskolcra utazik-e... és ha igen, a vonatnál valaki várja-e... mert ha nem... akkor jön az őszinteség. Nem kerülni, mint macska a forró kását. Kimondjuk a forró gondolatot. Így: leszállunk együtt valamelyik közbülső állomáson... beülünk egy presszóba... aztán egy vendéglőbe... és azután... meghálunk együtt... úgy értem, két egymás melletti szobácskában ... no persze, ha ragaszkodik a tisztességhez, ki-ki alapon...

— Maga tisztára megőrült!

— Látja, kérem. Nem detektívregényt kell olvasni, hanem mai könyveket. Dürrenmattot, Szabó Magdát... Veres Pétert. Igen, igen, ne nevessen. A paraszti, jó egészség. Mert ez a lényeg. Nézze meg ezeket a vállakat. Nézze meg ezt a brusztot. *(Feláll, teleszívja tüdejét.)* És egyáltalán. Nézze meg ezt a verket.

Utolsó szavaiba már belecsikorgott a vonat féke. A nő felkapta köpenyét, kézikofferét és mire a férfi magához tért, már a folyosón volt és onnan kiáltott vissza. önkéntelenül így: a viszontlátásra!

— A viszontlátásra! — hápogta a férfi is, mert akkor még nem tudta, hogy ez a viszontlátás be is következik. Még pedig egészen nem várt körülmények között.

*

Gyanús volt Kovácsnak már az is, hogy az EKG-s nővér nem engedte leszállni az asztalról. És megmondta neki, ne mozduljon, amíg be nem hívja a főorvosnőt. Dühös is volt magára, miért jött el az egészségügyi dolgozókra kötelező szűrővizsgálatra. Talán ez a mérge is belejátszott az ekágé-leletbe, ezért ez a rumli, így gondolta. Hanem aztán bejött a főorvosnő. Az már a kartotékját is a kezében tartotta, tehát semmi meglepetést nem árult el, amikor belépett a rendelőbe. De neki, a nagy testű, rámenős, széles bruszttal, két felhúzott nadrágszárából kicsüngő doronglábbal hanyatt fekvő férfinak leesett az álla, amikor meglátta az útitársat, a ragyogó istennőt... fehér köpenyben, sztetoszkóppal a kezében. Előbb a géphez lépett, aztán a szalagot tanulmányozta, majd odament az asztalhoz.

— Ne, ne mozogjon, nem kell bemutatkoznia. Hiszen ismerjük egymást, igaz?... Látja kérem, milyen jó dolog ez a — felülvizsgálat. Először is kiderül, hogy ezzel a brusztal... ezzel a verkkel a vonaton lehet hencegni... de itt... ahol belenézünk a pejslibe... a szívbe... itt bizony nem.

Itt kiderül minden. Másodszor például az... hogy valóban milyen csodálatos ez a modern világ. Egy férfi le akar fektetni egy nőt... és aztán kiderül, hogy az a nő... fekteti le őt. Most szépen, lassan leszállhat... ennyit engedélyezek... aztán hív egy taxit... hazamegy... és kihívatja a körzeti orvost... akinek a többit majd megírjuk ezen a papíron...

Lassan, lassabban, mint engedélyezték, szedelődzködött:

— Infarktus? — kérdezte ijedten.

— Nem. Csak egy kis dekompenzáció. Mondhattam volna rekompenzációt is.

Boross Elemér

VÁLLALATI ÜDÜLŐ

– A többieknek persze fogalmuk sincs arról, hogy reggelenként itt fürdünk.

MÚLT, JELEN, JÖVŐ

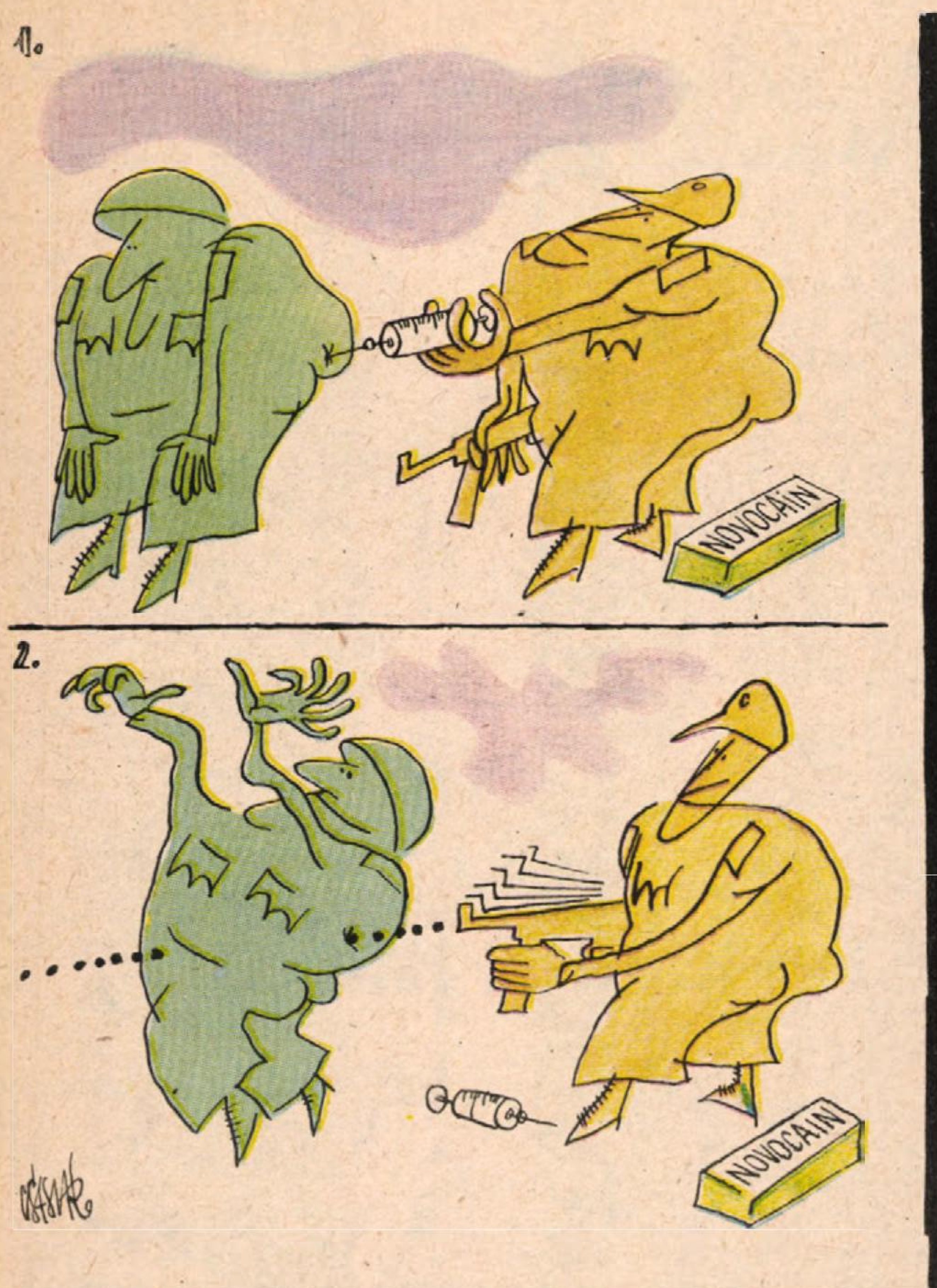
Olvasok este a régi divatról.
Nézd meg a nőt két század előtt!
Csábteli vállát, hószínű keblét,
mely letakarva nem vala, sőt!
Ámde a szoknya söpörte a földet,
mert ha kivillan a drága boka,
szédül a férfi, torka kiszárad,
vágyai súgják: „Nézz csak oda!"
Fönt csupa nyíltság, semmi szemérem,
lent, íme, rejtve élt a titok
és ha kilátszik a lányka bokája,
az apa dörmög, az anyja sipog.

És ma? Ha egy járműre belépek,
s ez jut eszembe, be jót nevetek!
Bárhova nézek, ott sorakoznak
térdek és combok, meztelenek!
Fönt ma szolídan födve a vállak,
lent kirakatban villog a bőr,
ez sima hamvas, az kicsit érdes,
és ha nem oly szép, az se malőr!
Erre felötlik egy érdemi kérdés,
képzeletünkben elénk meredő:
szép divatunk halad s akkor a nőből
mennyit mutat meg még a jövő?

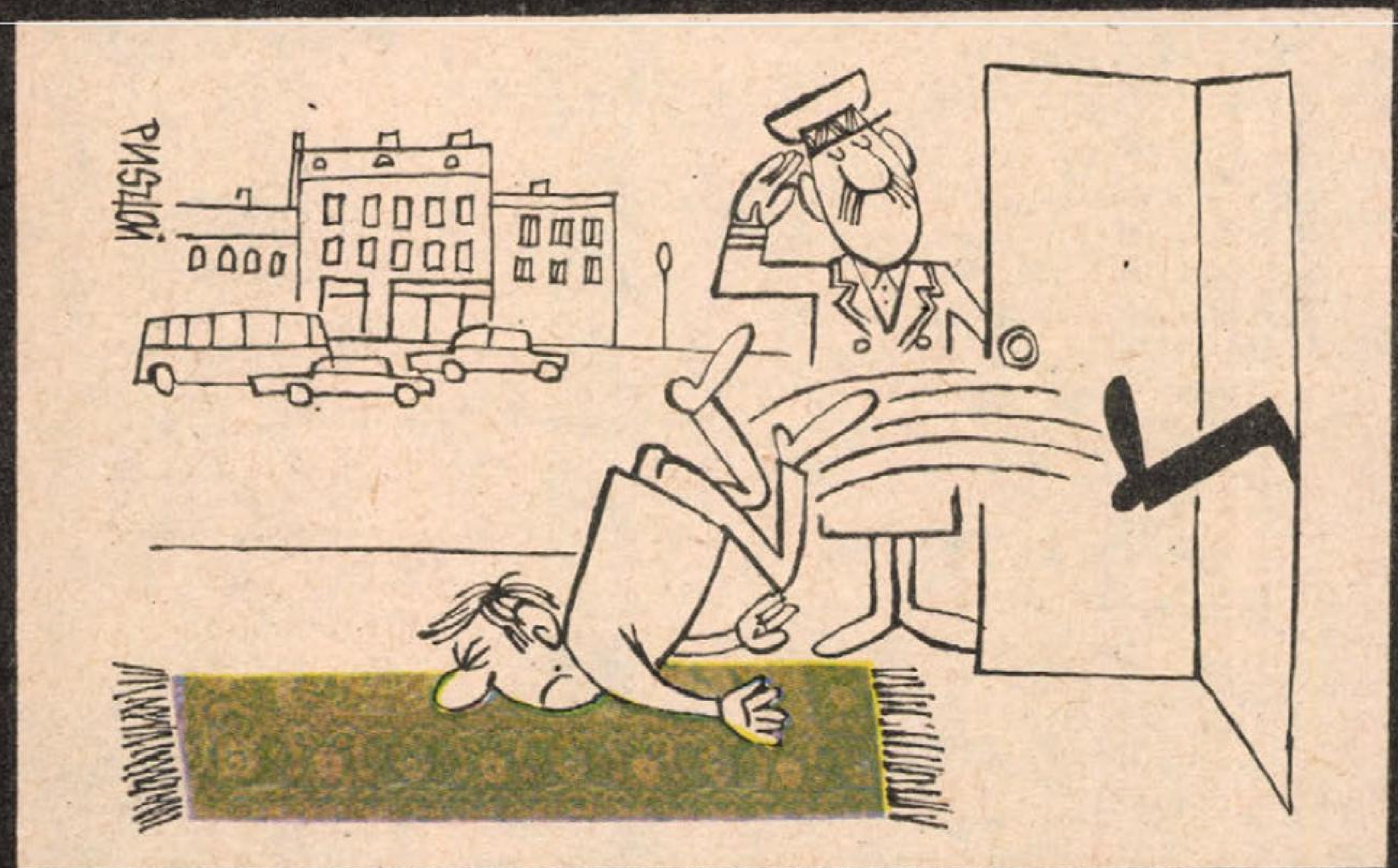
Lovászy Márton

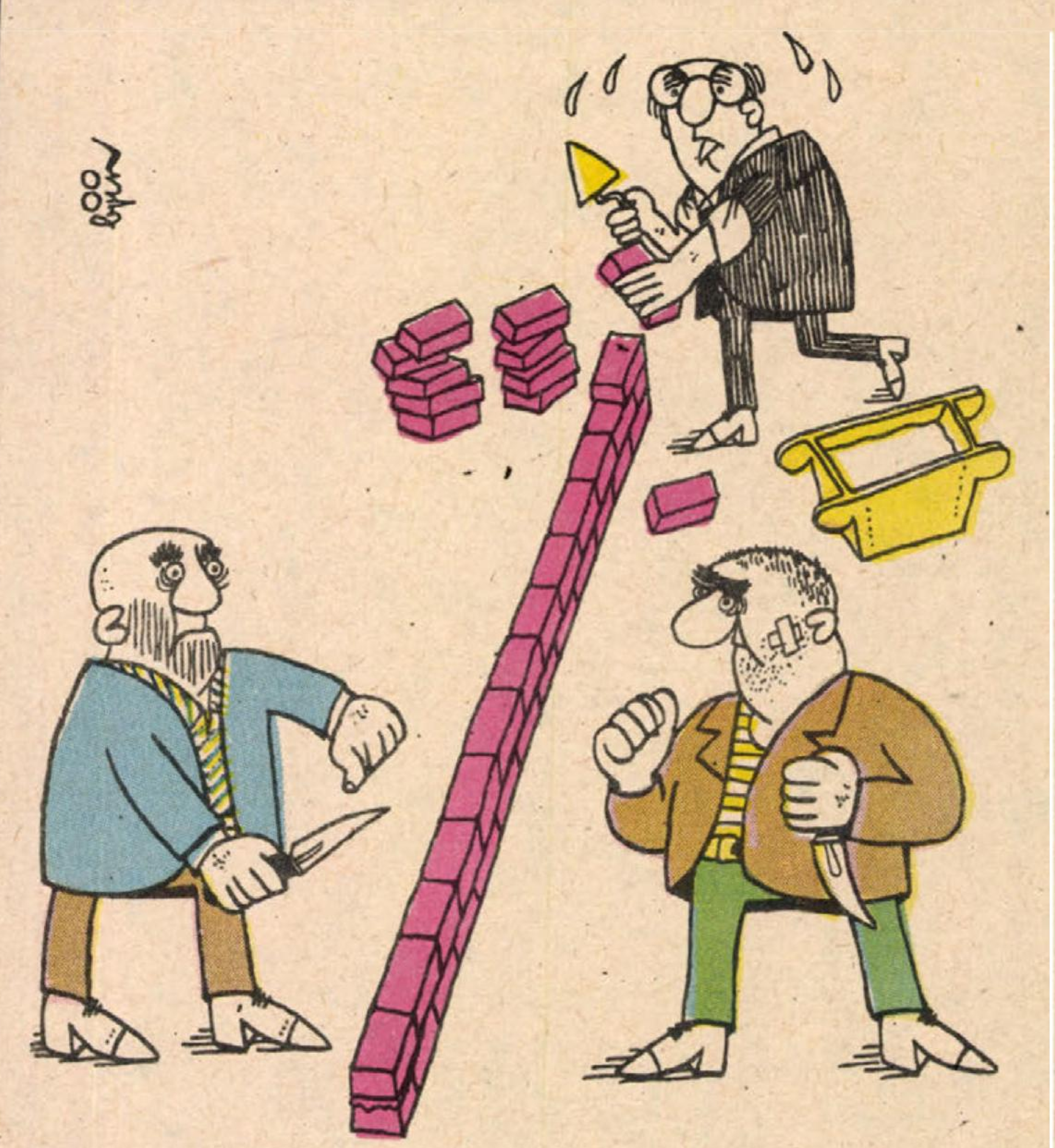
humanizmus

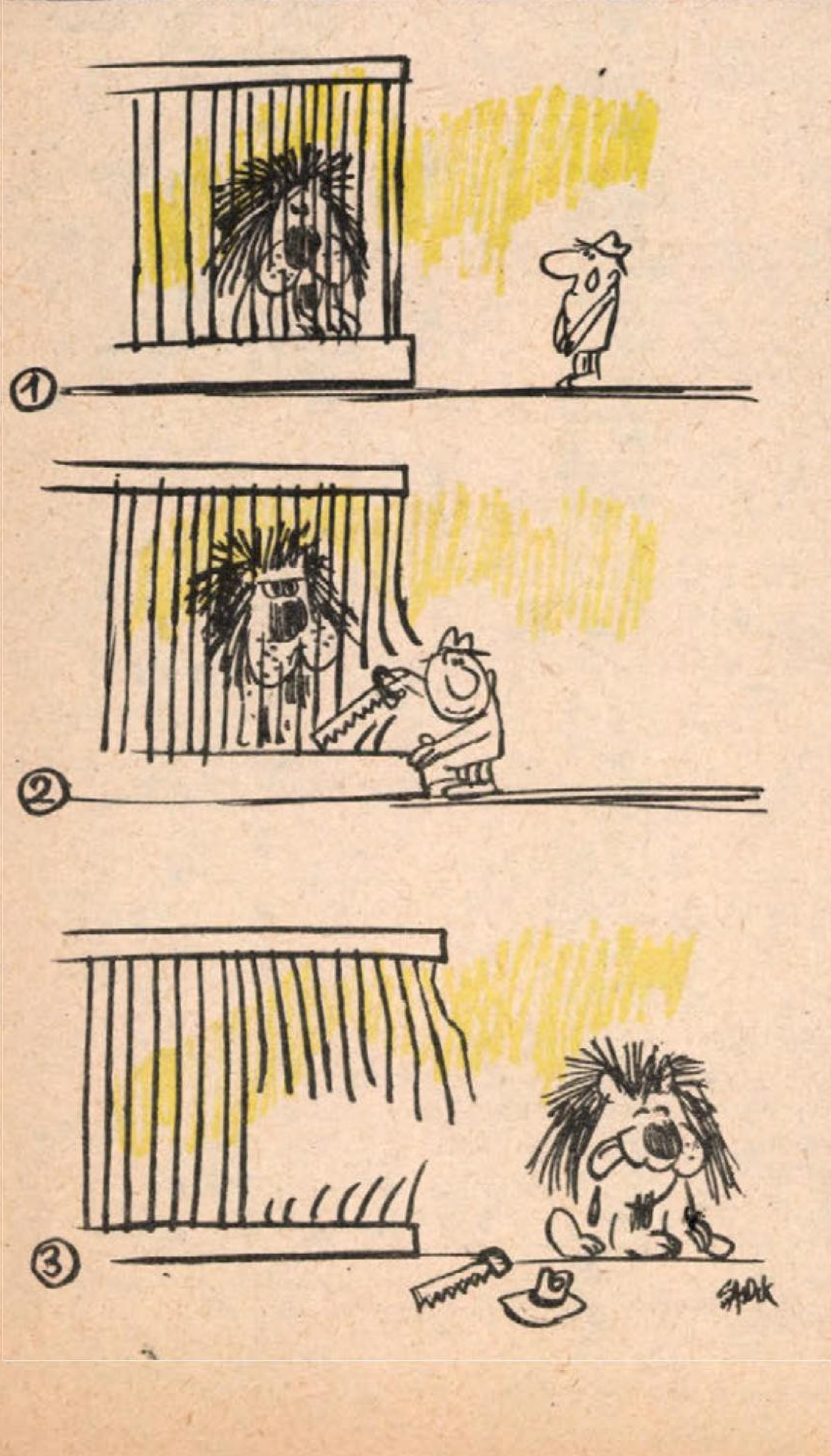

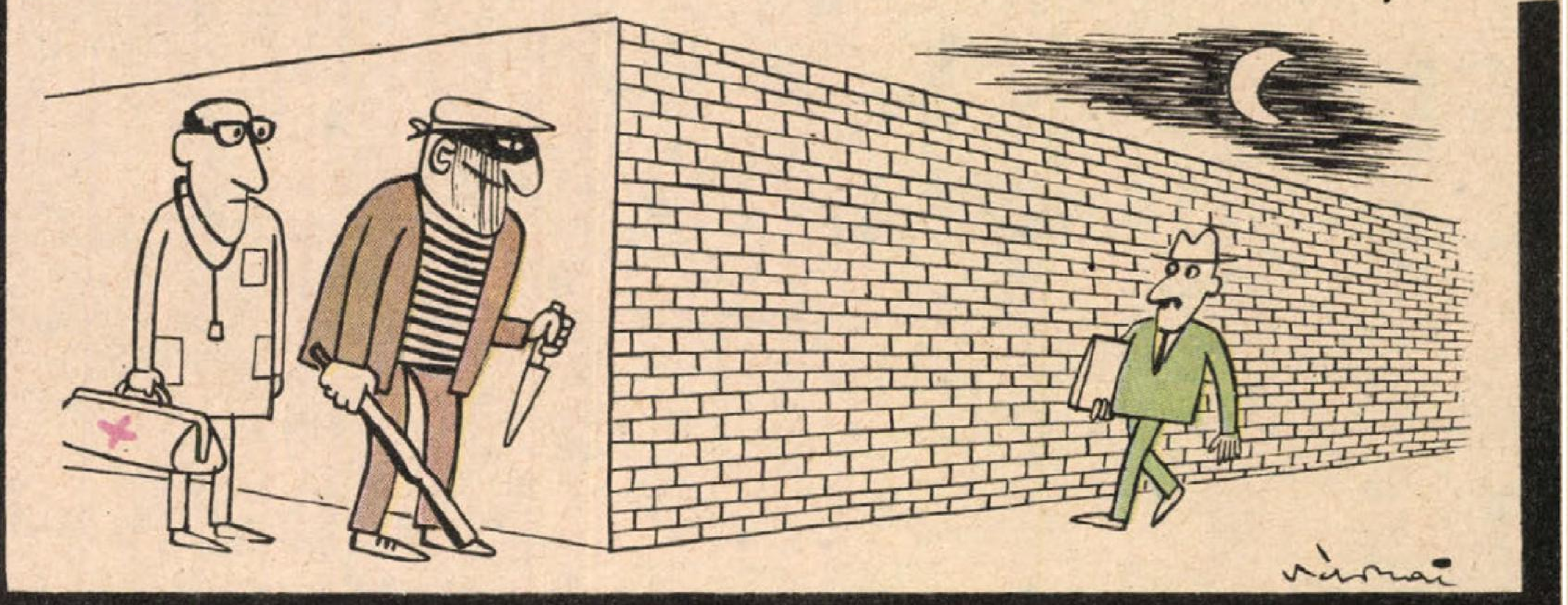

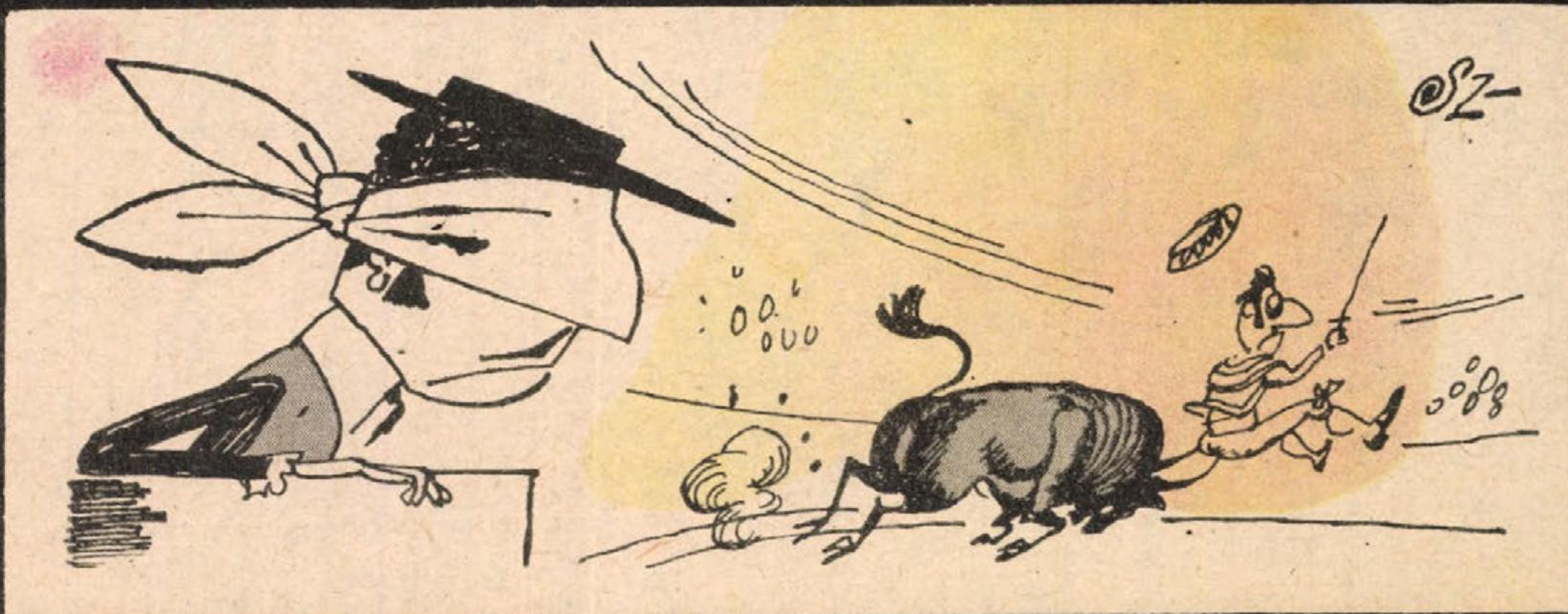
CSÁSZÁR, FÜLÖP, PUSZTAI BALÁZS-PIRI, SAJDIK, VÁRNAI, SZŰR-SZABÓ

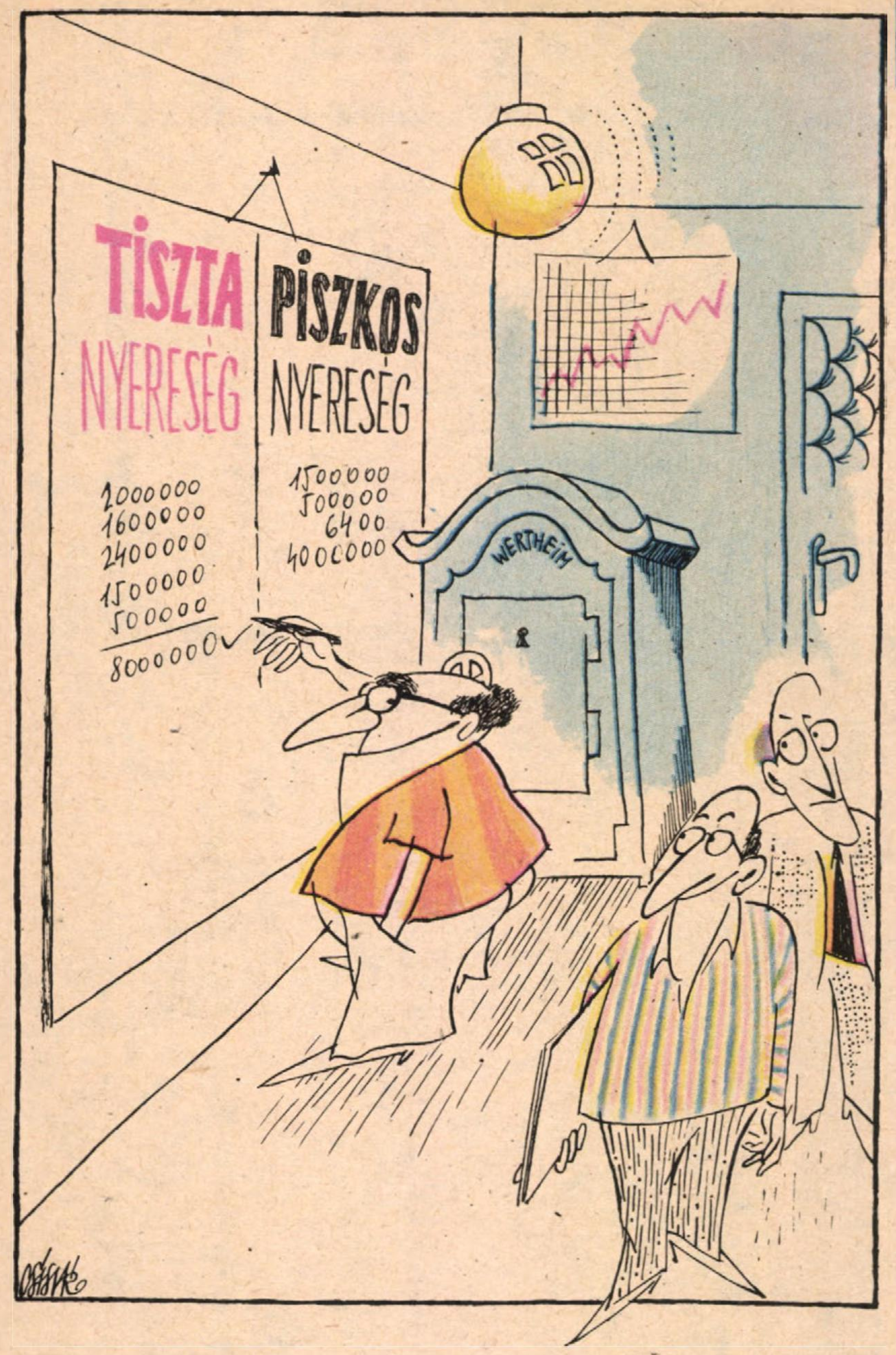

PEDÁNS FŐKÖNYVELŐ

KERTVENDÉGLŐBEN

– Rántva kérjük. Persze, csak ha friss!

SZILÁNKOK

VIGASZ

Az önkiszolgáló boltban mindenki kosarat kap.

SZERÉNYSÉG

— A vőlegényem egyszerű, szürke vezérigazgató. S én mégis szeretem.

JAVÍTHATATLAN

N. olyan rovott múltú, hogy a saját lakásához is álkulcsot használ.

FÉLTÉKENYSÉG

— Miért nem tart ki a feleségem mellett? Miért kell mindig más szoknyák után futni?!

FANTASZTIKUS TÖRTÉNET

Brahovácz meséli:

— A napokban, éjfél után, óriási szerencsémre sikerült egy szabad taxit találnom a Körúton. Az udvarias sofőr megkérdezte:

— Hová parancsolja?

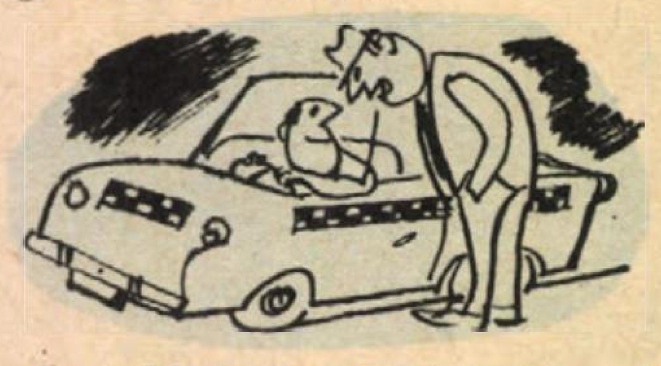
— A Szondy utcába, legyen szíves.

— Ebben a szép nyári éjszakában ez nem távolság gyalog sem. Senkinek sem árt egy kis séta.

Lezárta a kocsit és elkísért. A kapunk előtt megkérdeztem:

— Mivel tartozom?

— Semmivel. Kell egy kis testmozgás az embernek.

— Legalább a borravalót fogadja el.

Határozottan nemet intett és barátságosan kezet nyújtott:

— Semmit nem fogadok el. És legyen szerencsém máskor is. Jó éjszakát!

NOTÓRIUS KÉSŐN JÖVŐ

A királyok udvariassága a pontosság, s ő még véletlenül sem akarja, hogy királynak nézzék.

JÓ EMBER

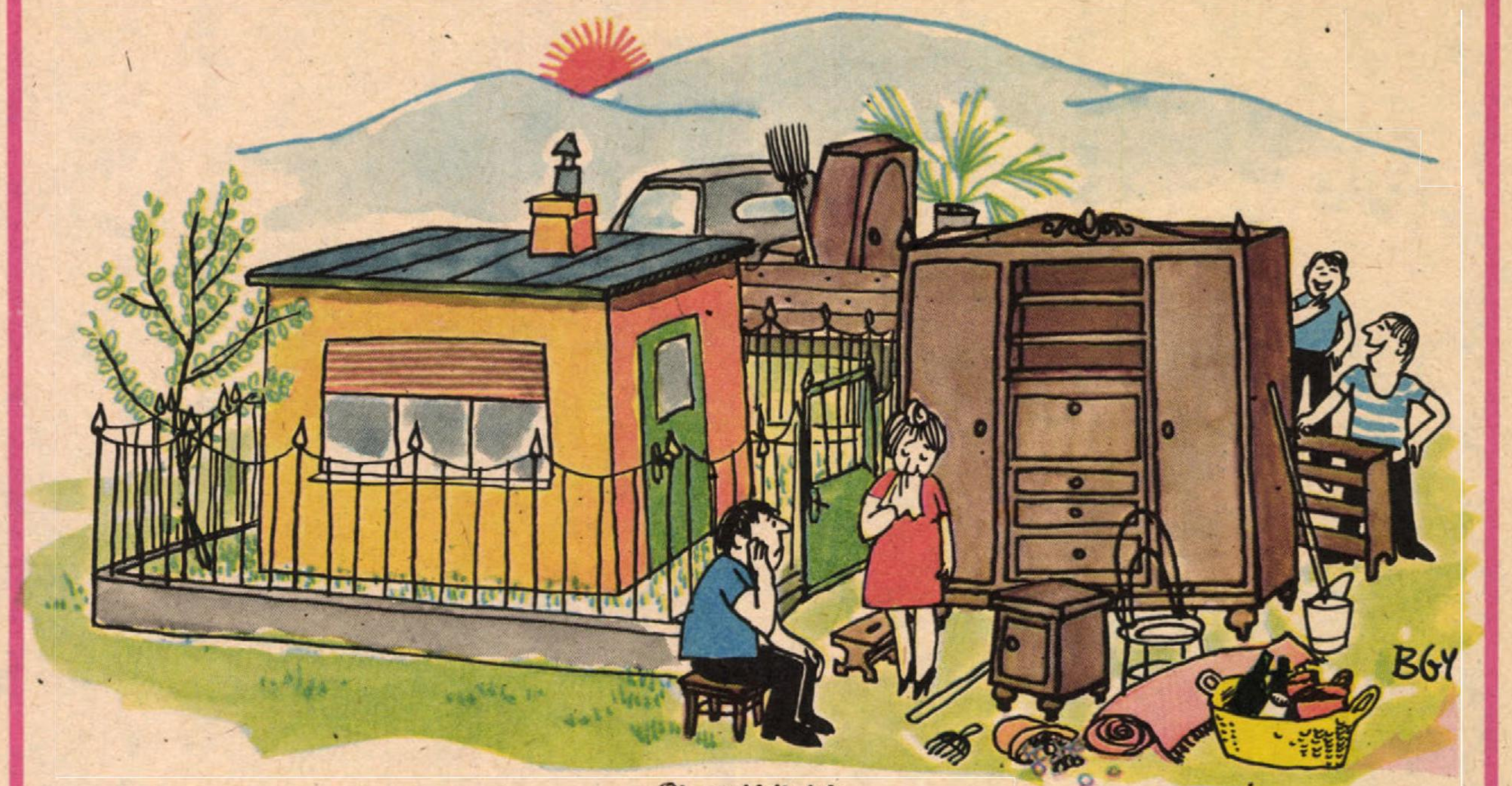
Olyan jó ember, hogy apróhirdetés útján kellett ellenséget keresnie.

G. SZ.

ÖNVÉDELEM

MINIATŰR A DIVAT

Új családi ház

ezt olvastam

SZÉLHÁMOS DEBRECENBEN

Az Esti Hírlap arról tudósít, miszerint *„Simonyi Óbester 1916—22 között élt Debrecenben”*, továbbá, hogy az ő javaslatára jött létre a nagyerdei majális, a fürdő, a Vigadó, az egyetem és Debrecen első villamosjárata.

Eszerint Debrecen egy szélhámosnak köszönheti kulturális felvirágzását. Az *igazi* Simonyi óbester ugyanis *1777 és 1837 között élt.* Az ál-Simonyinak még azt is sikerült elhitetnie a naív utókorral, hogy a debreceni villamos az ő ottani tartózkodása során kezdte meg működését. Elég kár, hogy az utókor nem ellenőrizte a dolgot a Révai-lexikonban, amely a debreceni villamost már 1912-ben mint *meglévőt* említi...

SAVANYÚ REKLÁM

„Uborkaarcszesz” — olvasom egy szépészeti hirdetésben.

Ilyen szavak olvastán valahogyan nekem is uborkaarcom lesz. Sebaj: az említett szesz nyilván arra szolgál, hogy a savanyú hangulatot eloszlassa, sej, ripityom!

SÜLT GALAMB

Nagybetűs felirat a Művész Vendéglő portálján: *„Szárnyas ételek”*.

Ez már döfi. Ide pincér se kell.

ZSÓFI TITKA

Cím a Ludasból: *„Hogyan lett a lányom, Zsófi?”*

A cikket elolvastam, de nem derült ki belőle, hogy a szerző lánya, Zsófi, másként lett volna, mint a többiek.

SZERELMES BUBORÉK

Az Ifjúsági Magazin egy új táncdalt közöl. Ebben szerepel az alábbi két sor: *„Bevallom én, kezdetben még fájt az, hogy Te már mást ölelsz, — s engem feledsz, kis szappanbuborék.”*

A szappanbuborékok csapodársága és feledékenysége csakugyan szomorú dolog, kiváltképp, ahogy a szerző oly találóan mondja, kezdetben. De be kell látnunk: az a szappanbuborék, amelynek sikerül valakit átölelnie, igencsak odalehet az illetőért.

Timár György

Egy sporttudósításból: *„...a szezonban először rúgott gólt — méghozzá egyszerre kettőt.”*

Hogy csinálhatta? Két lábbal egyszerre? És két labdával? Pedig úgy nem fair a játék!

***

Üdülőknek ajánl könyveket egyik hetilapunkban az Állami Könyvterjesztő, egy egész oldalas hirdetésben. Többször is olvasom: *„A válogatás ára 200 forint.”*

Nem mondom, elég drágán válogatják.

És ha már a válogatásnak ilyen magas az ára, mennyi lehet vajon a könyveké?

***

„A 73. bostoni maratoni futóversenyen például nem kevesebb, mint 1152-en indultak el. A majd 27 yardos távolság részvevői már csak a startpisztoly dördülését várják.” (Ország-Világ)

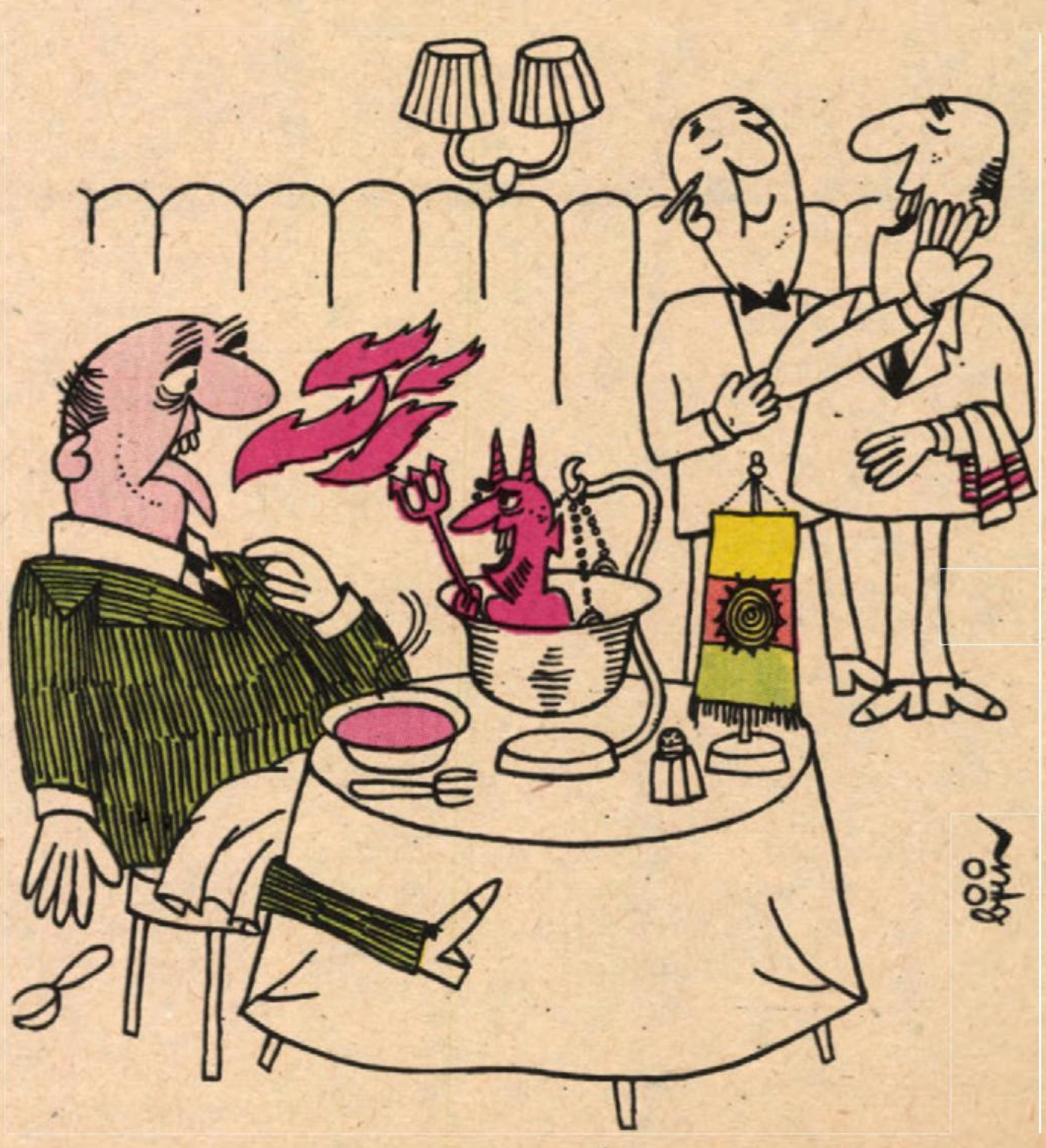
Egy yard 91,4 centiméter. Az egész táv tehát még 27 méter sincs?! Én még ilyen mini-maratonit nem láttam!

R. B.

EXPORT CIPŐK KIRAKATA

MAGYAROS VENDÉGLÁTÁS

— Először eszik halászlét a kedves külföldi vendég...

IMPORT HUMOR

REPÜLŐ-KÉNYSZERÍTÉS

– Forduljon Florida felé!! . . .

(„New Yorker")

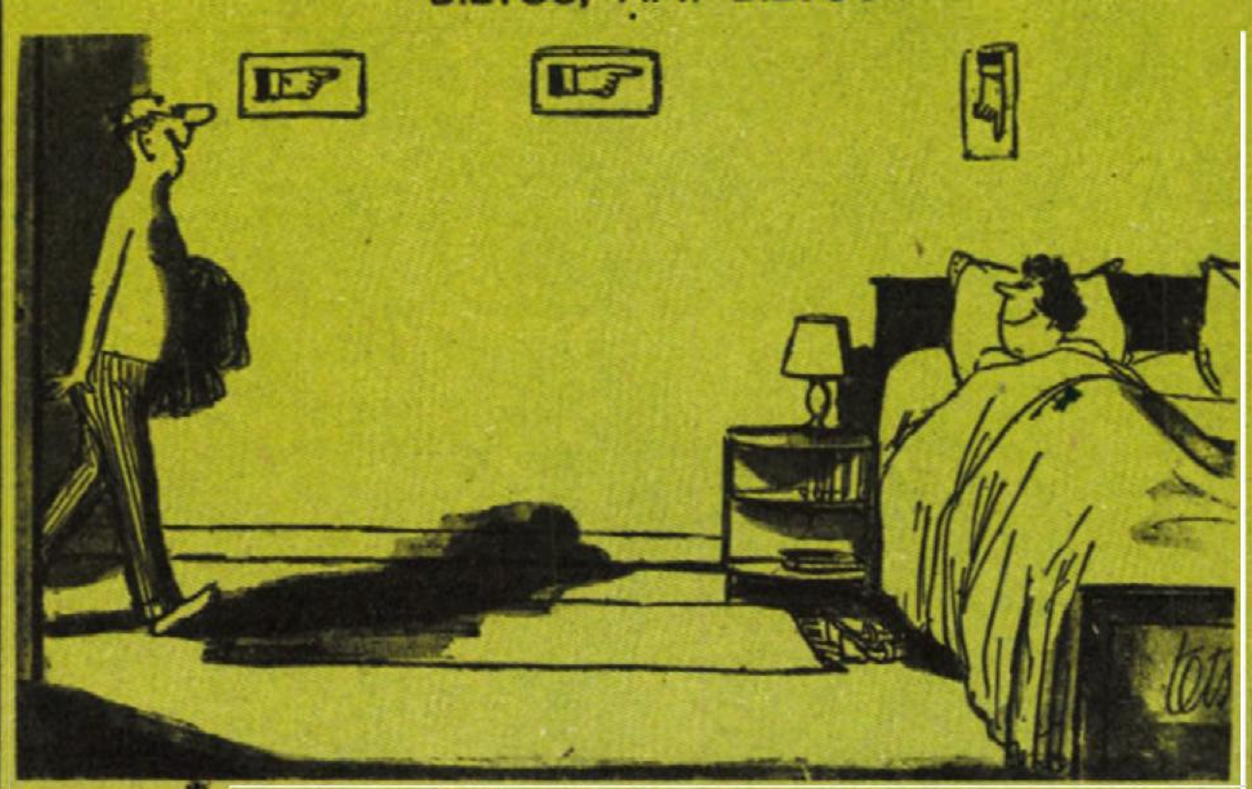
SZABÁLYTALANSÁG

– Na, ne sírjon, kisasszony, ezúttal még behunyom a szememet . . .

(„Ici Paris")

BIZTOS, AMI BIZTOS

– Itt vagyok, szívem!

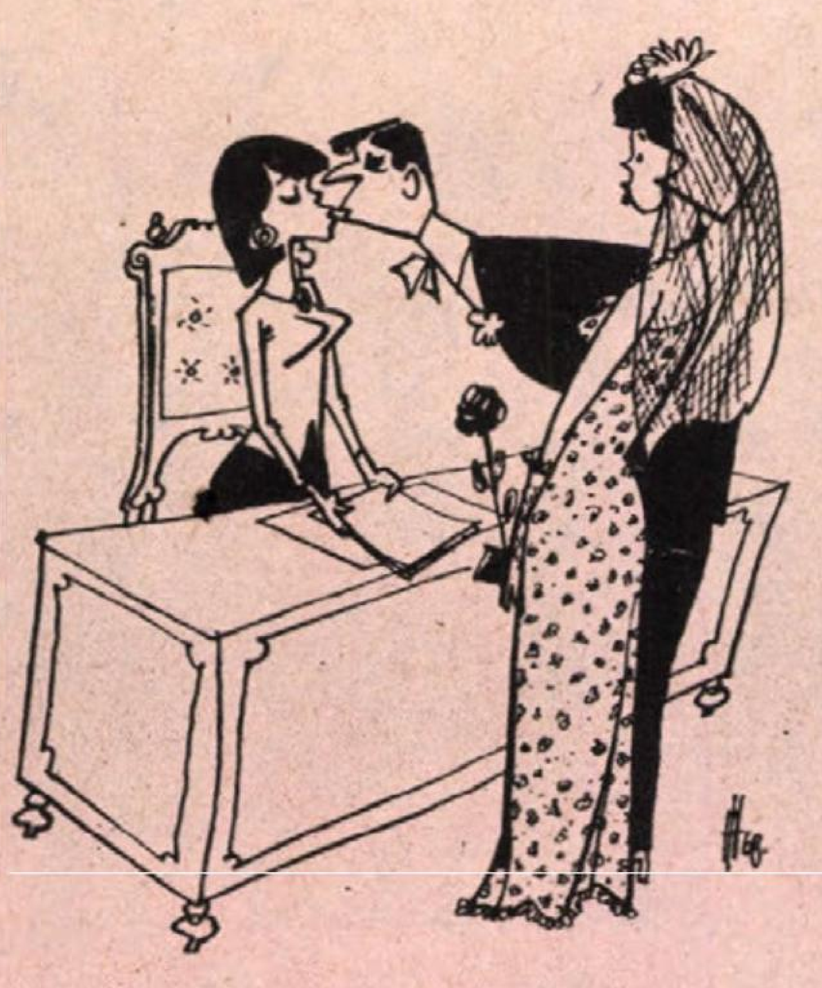
(„Ici Paris")

AJÁNDÉKCSOMAG

(„Sie und Er", Zürich)

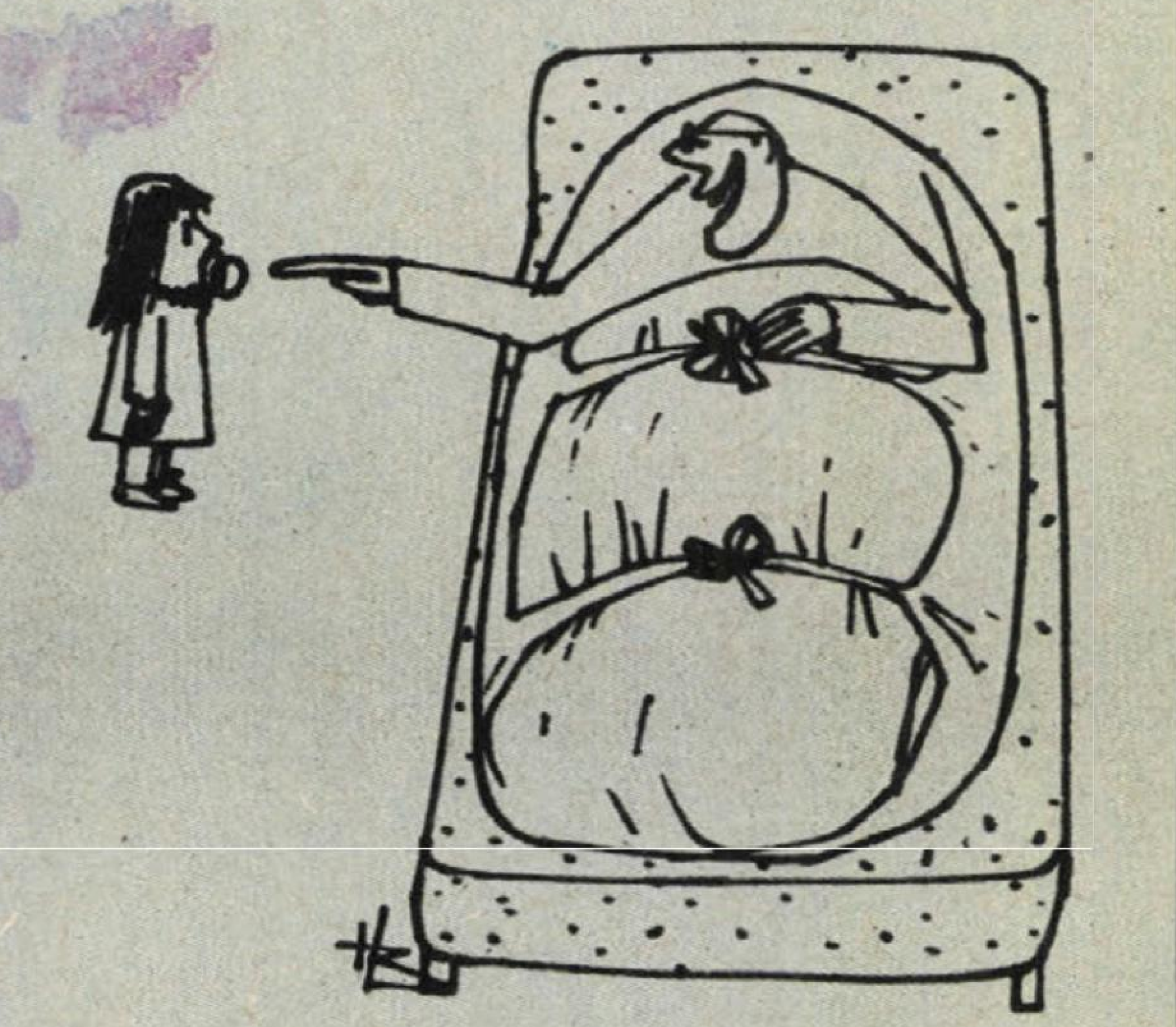
AZ ANYAKÖNYVVEZETŐ ELŐTT

Javíthatatlan férfi

(„Pikker", Tallinn)

IRÍGY FELNŐTT

(„Eulenspiegel", Berlin)

HALLOTTUNK EGY VICCET

Aberdeen egyik utcáján cigarettára gyújt egy skót, amikor hozzálép egy férfi, elkéri tőle gyufáját, megnézi a doboz címkéjét és utána átnyújt a skótnak öt fontot.

– Mi ez? – hebeg az meglepődve.

– Én a Goldstar-gyufagyár megbízottja vagyok – feleli a férfi. – Népszerűsíteni akarjuk a gyufánkat és ezért egy hétig mindenki öt fontot kap, akinél Goldstar-gyufát látunk.

Ezután udvariasan megemeli a kalapját és eltávozik.

A skót pár pillanatig még megbűvölve bámul a kezében levő ötfontosra, aztán dühösen felordít:

– Tudtam, hogy valami svindli van a dologban: nem adta vissza a gyufámat!

BALATONI ORSZÁGÚTON

– Tudja, én mindig gyalog járok, így sokkal gyorsabb . . .

EZT LÁTTAM...

ŐSZINTESÉG

A villamoson a nyitott ablak mellett ül a hölgyike. Könnyű nyári ruhája erősen dekoltált.

Ennek az ülésnek a fogódzójába kapaszkodva áll a bácsi, aki szemmel láthatóan néhány évvel túl van a nyugdíjhatáron. Ám az is szemmel látható, hogy szemét lesütve gyönyörködik az eléje táruló látványban.

Nagyot ránt a kocsi, a bácsi majd fölbillen. Izgalmas olvasmányából fölpislog egy nem messze ülő kamasz, megszánja a bácsit, fölállt a helyéről.

— Tessék leülni — érinti meg a bácsi karját.

A bácsi fölrezzen és szól spontán:

— Köszönöm, fiam, jól látok itt.

REKLÁMZACSKÓ

Fejlődő kereskedelmünk egyik mutatója az a sok-sok ötletes reklám, amellyel az utóbbi időben úton-útfélen találkozunk.

A minap például a Körúton találkoztam egy műanyagból készült elegáns reklámzacskóval. Degeszre tömve himbálózott tulajdonosnője kezében. Dicséretére legyen mondva: jól bírta a megterhelést.

Közelébe érve látom, hogy a Mogürt áruit hirdeti, azok közül is a dömpert, a Dutrát, a nagy Ikarus autóbuszt és — ha jól emlékszem — a lánctalpas traktort.

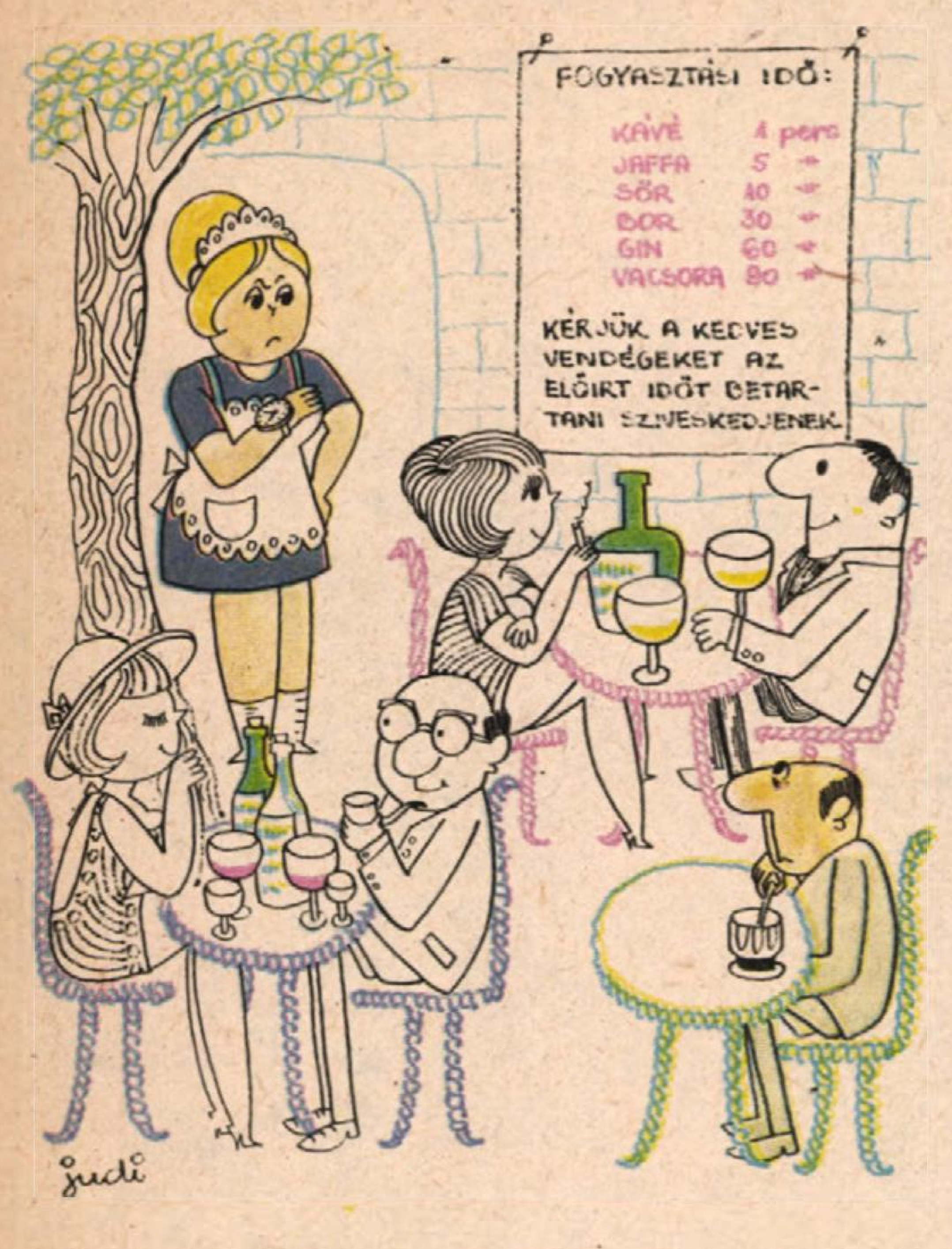
Biztos vagyok benne, hogy ez a reklámzacskó jelentősen föllendíti majd a Mogürt forgalmát, hiszen ha a hölgy hazaérve kipakolja belőle az epret, az étolajat, a konyhakész csirkét és . . .

Ilyenkor szoktak a hölgyek a homlokukra csapni: „Hát nem elfelejtettem dömpert venni!"

A mi hölgyünk is — szinte látom — bosszankodva csóválja a fejét, de tekintete közben ráesik a reklámzacskóra. Megkönnyebbülten fölsóhajt és leszalad a Mogürthöz.

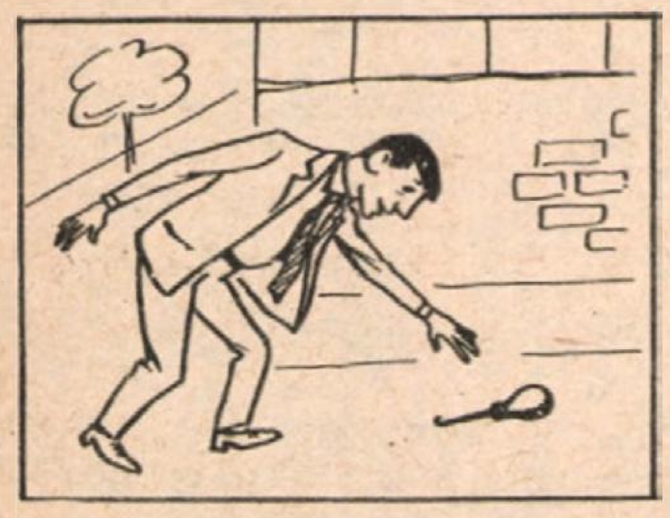
Sólyom László

AZ IDŐ PÉNZ

RÉBUSZ

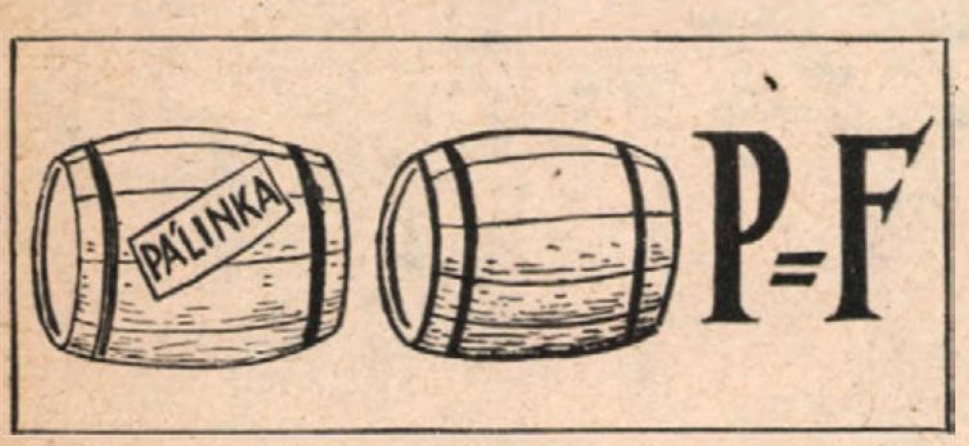
A 75. sz. rejtvényünk megfejtése:

Leltár

A 100 forintos díjak nyertesei a következők: Nemoda Sarolta, Jászárokszállás, Deák u. 44. Bácsalmási Noémi, Budapest XI., Abádi u. 19. Tóth Albert, Alsógöd, Felszabadulás u. 89.

77. REJTVÉNYÜNK

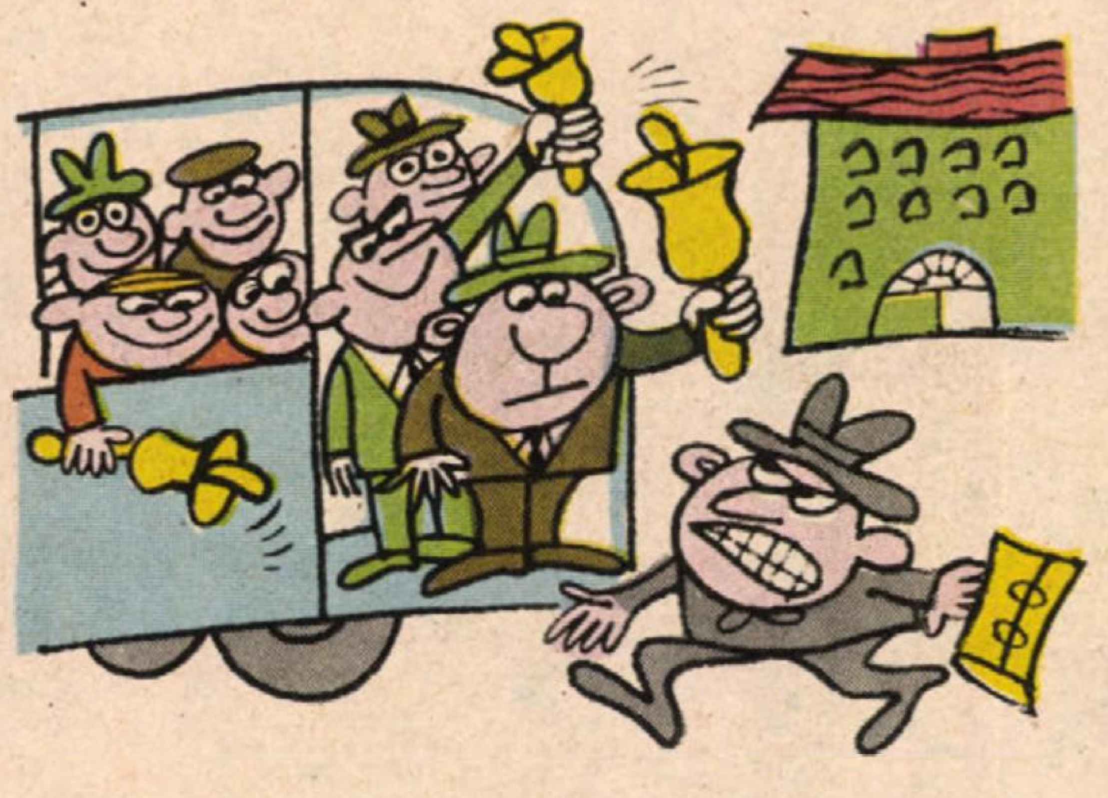

A helyes megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

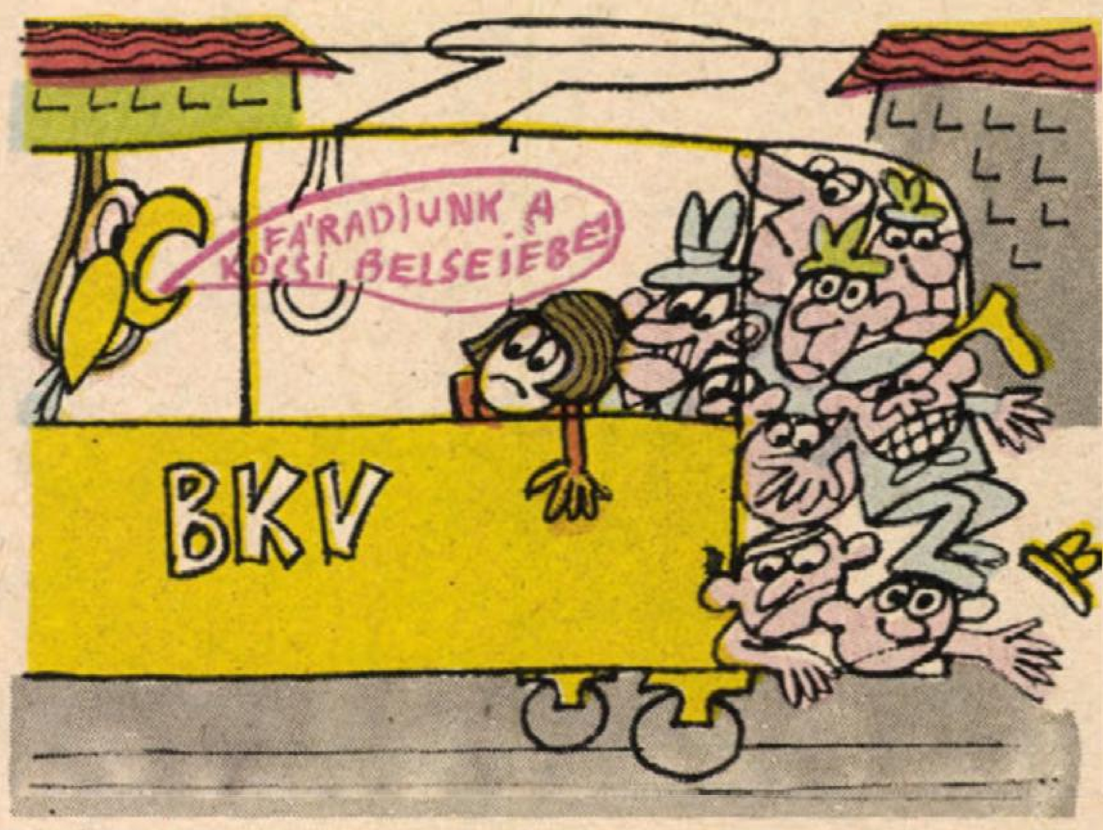
A megfejtéseket legkésőbb június 27-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

HOGYAN UTAZZUNK KALAUZ NÉLKÜL?...

Írta és rajzolta: Fülöp György

Ha már nincsen kalauz, ki
csengőjével cseng nekünk,
célszerű, ha sajátunkkal
önmagunknak csengetünk

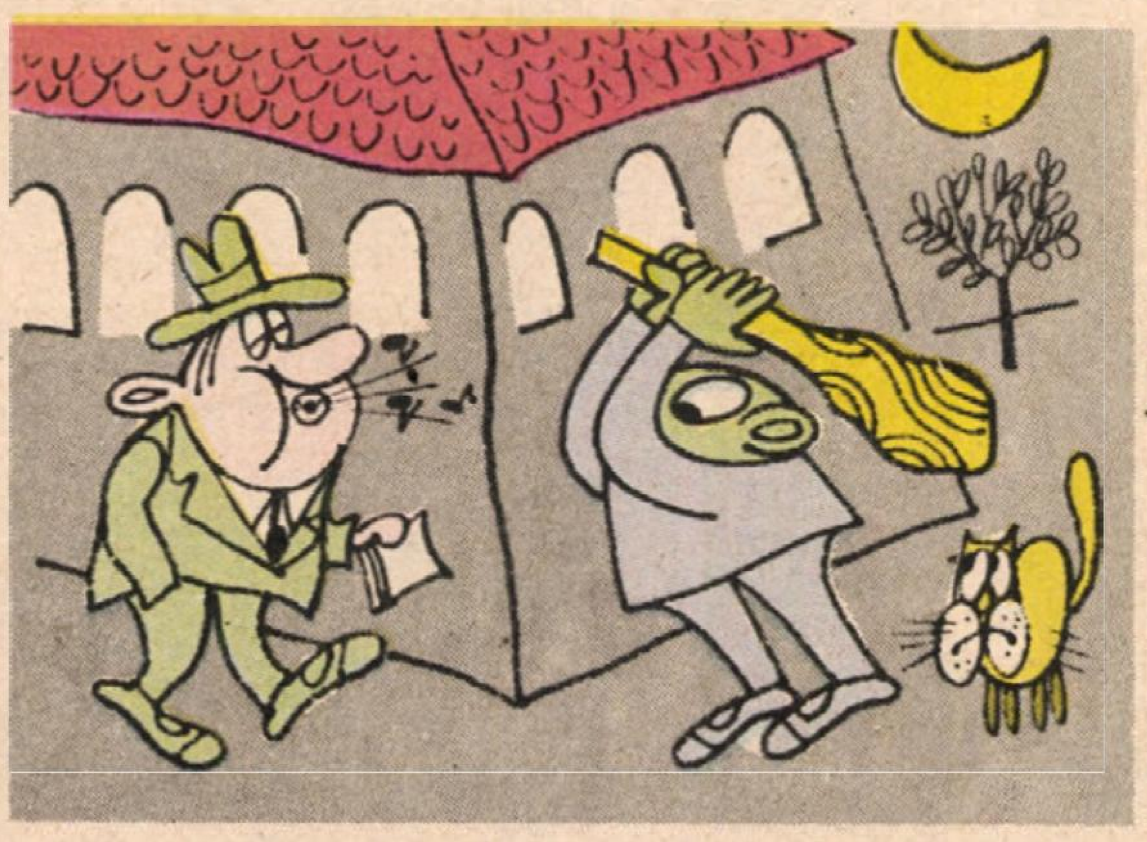
Rendre ki inti az utast?
Gond ez biz a javából.
A megoldás: papagájt kell
importálni – Ghanából...

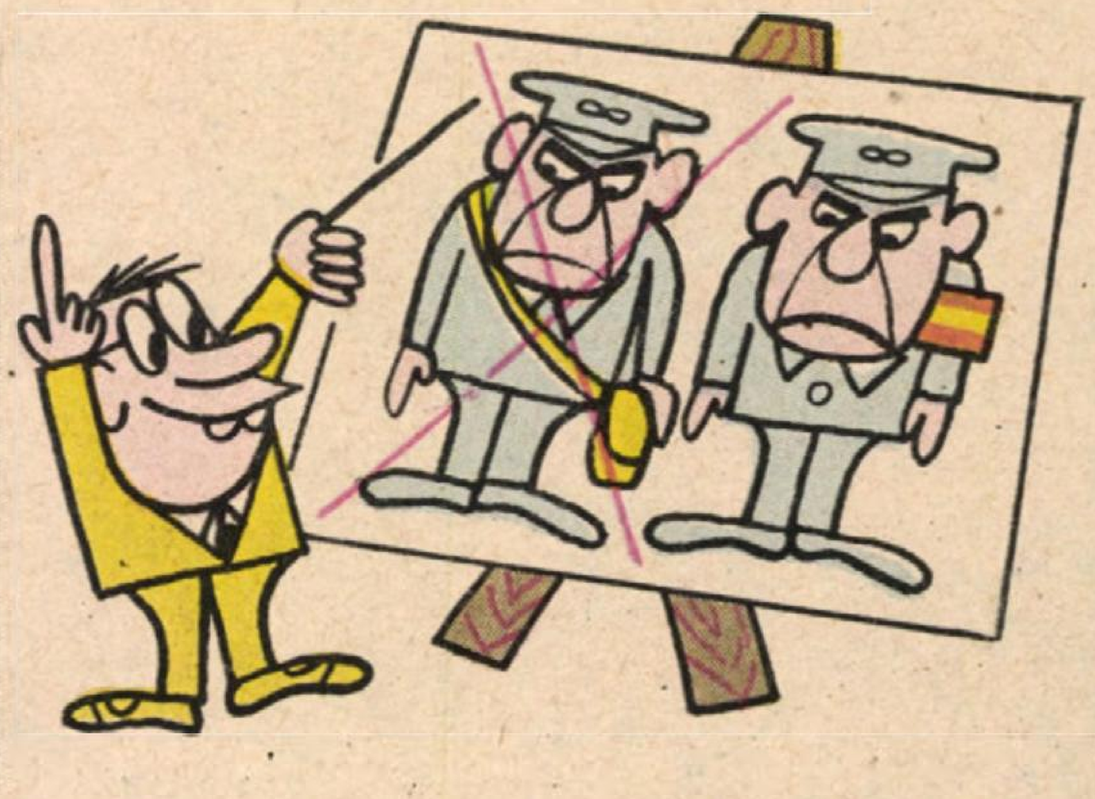
Miként ül le agg és rokkant?
Ne törjék a fejüket!
Egy gombnyomás... és az ifjak
át is adják helyüket.

Nincs aki ablakot kurblizzon?
Lám, ez az úr nem buta...
Jégtömlőt hord hőség ellen,
s nem üti meg a guta.

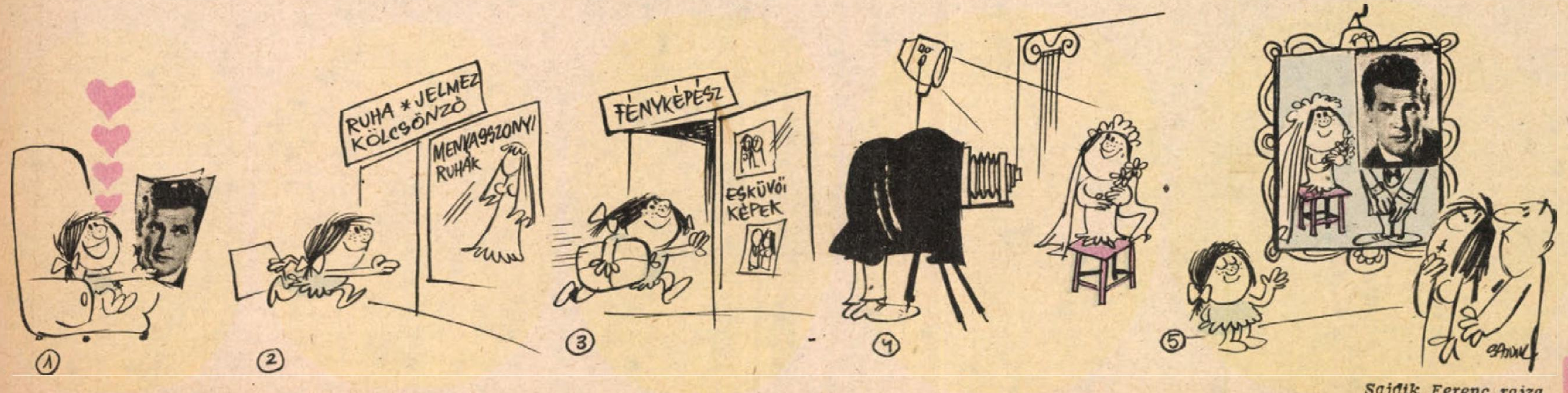

Minden zárva, s az utasnak
nincs egy fia jegye sem?
Nyugi, hiszen szerezhetünk,
ha nem is épp kegyesen...

Végül: jó, ha megjegyezzük
a jövőhöz, alapul:
a kalauz nem vész el, csak
ellenőrré alakul!

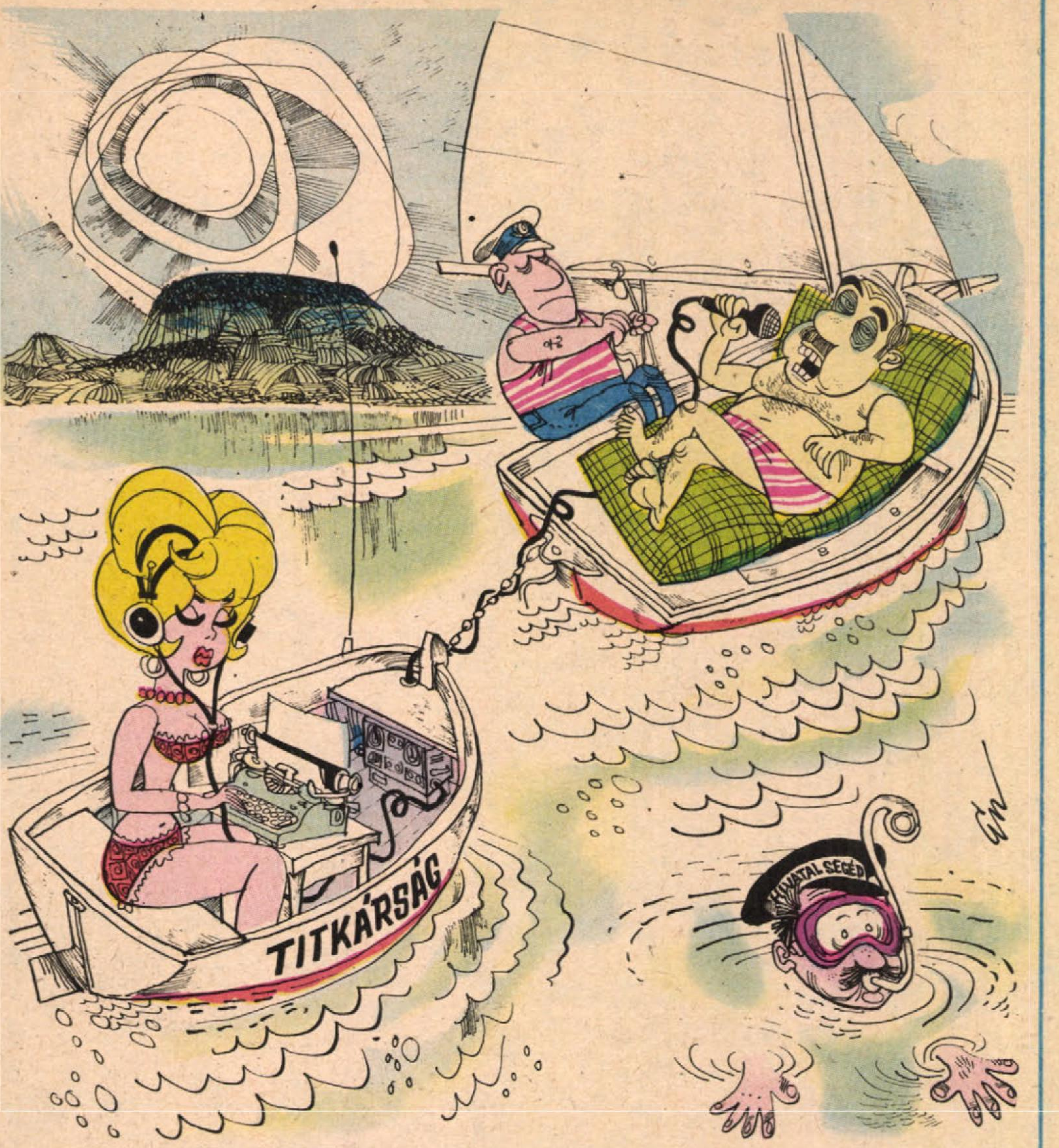
BUKSI VÁGYÁLMA

Sajdik Ferenc rajza

A NÉLKÜLÖZHETETLEN

Endrődi István rajza

Kisasszony, diktálok...

KÉT NYÁRI VERS

HABLEÁNY

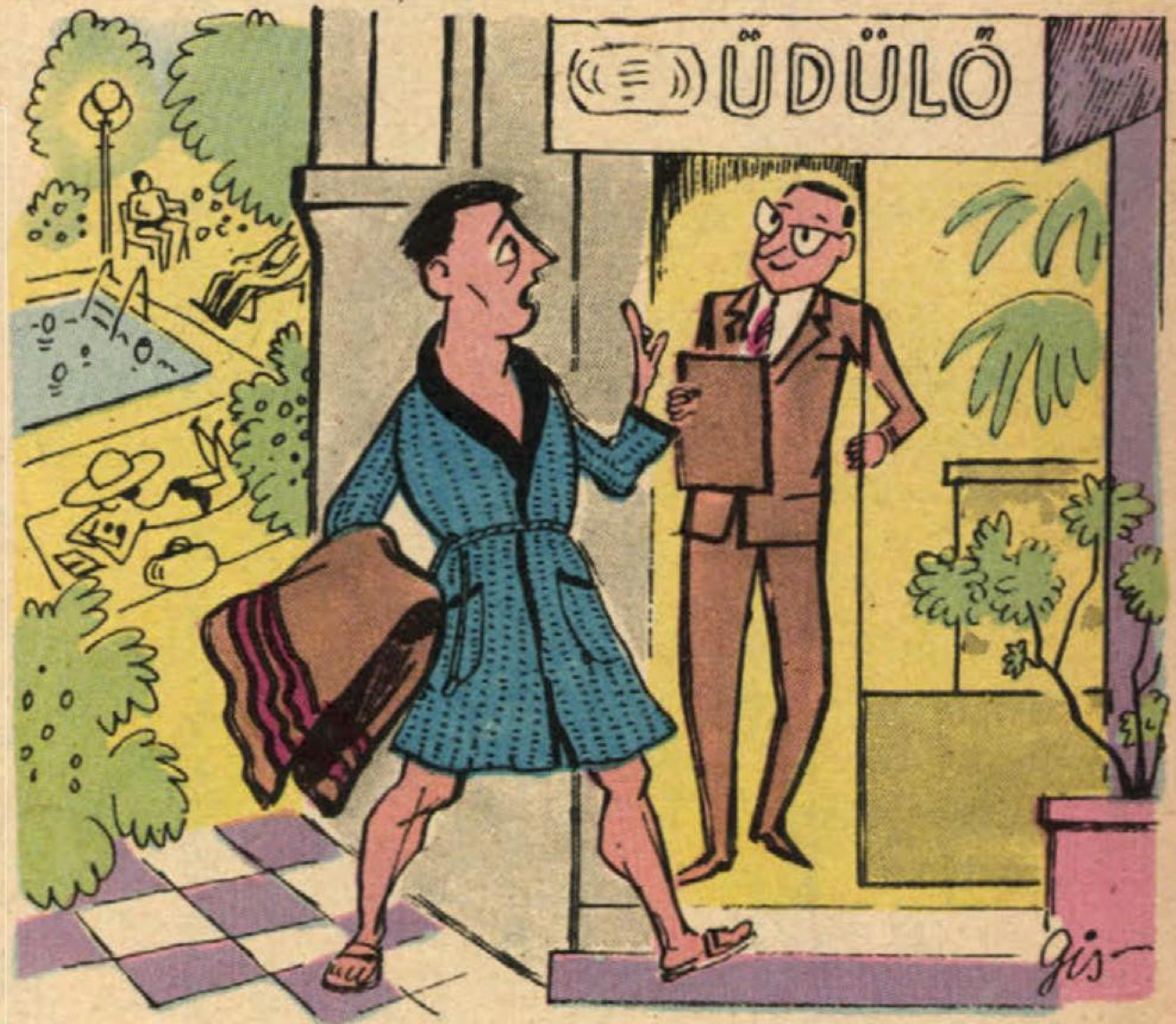
Terjedelmes
testét
tetőtől-talpig
terítette
festék,
s tipp-topp
idomait
még azok is
lesték,
akik az esték
örömét már
másban,
(többnyire
alvásban
keresték...)

IZOMPACSIRTA

Mint nap hanyatlik
ódon romokra,
vörösen omlott
a forró
homokra,
s míg a női
zuhanyozót
leste,
napszúrást kapott
a beste...
Végül, hogy kínját
enyhítsék,
s lelket verjenek
a leégett
mókusba,
ráütöttek
két tojást,
(s mint egy bifszteket,
úgy vitték be
a Rókusba...)

Szilágyi György

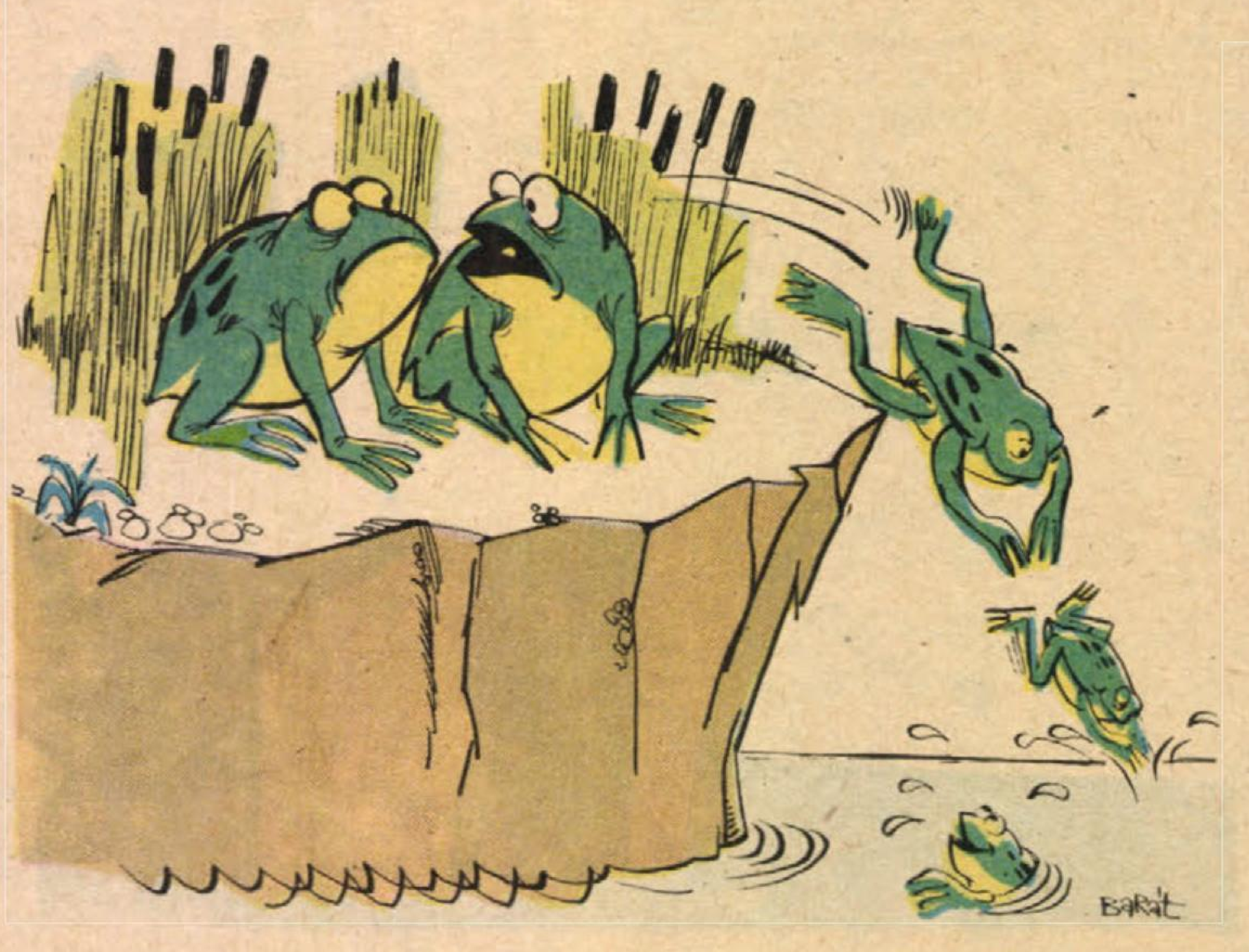

TÖKÉLETES ÜDÜLÉS

– Gondnok elvtárs, két hét múlva, fél négykor, keltsenek fel!

PESTI BŐSÉGSZARU

AGGÓDÓ SZÜLŐK

– Hiába intem a gyerekeket, hogy kímélegedve ne ugráljanak a vízbe!

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, •142—220. — Árusítja a Magyar Posta — **INDEX: 25.504**
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen, a Zrínyi Nyomdában — 69.3198/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre